TATE McKENNA

O moștenire din dragoste

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA DINU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– La naiba! De ce mi-a făcut tata una ca asta? Morgan lovi cu piciorul în șemineul Colorado din piatră de stâncă, de parcă lovitura aceea ar fi putut să-i mișcoreze mânia. Răcoarea de la începutul lunii aprilie era alungată de un foc vesel, care însă nu reușea să risipească și încordarea din încăpere.

Fratele ei cel mare, Brett, pufni în râs.

– Ca să te responsabilizeze, surioară. Era destul de demodat ca să-și dorească o căsătorie pentru fiica lui, să n-o lase să trăiască în păcat!

Morgan făcu un efort să nu-l lovească. În anii care trecuseră n-ar fi rezistat, dar acum la douăzeci și cinci de ani nu mai era copil.

Se răsti furioasă la el:

– N-am trăit cu acel bărbat! O, dar ce rost are să mă explic? La naiba cu tine, Brett! Sunt convinsă c-ai avut un rol în asta! Ca avocatul familiei, l-ai ajutat pe tata să redacteze testamentul. A fost o faptă pusă la cale de doi masculi! Și uite ce-a ieșit! Ați avut o idee nebunească. Cum să mă fi împotrivit? De ce eu...

Ochii ei căprui aruncară flăcări când el o întrerupse.

– Nu te cred! Vrei să iei toată averea familiei în mâinile tale! Tu și Adam!

El ridică mâinile în sus exasperat.

– Morgan, fii rezonabilă. Am destulă avere! Iar eu n-aș forța pe nimeni să se căsătorească. Numai Dumnezeu știe că n-aș face-o. Nu-mi pasă ce faci, sau cu cine o faci!

– Iar începi? strigă Morgan.

– Uite ce este, draga mea. Ce crezi c-a gândit tata când tu ai călătorit prin toată Europa cu un grup de femei și de bărbați? Știa de ce ești în stare! Nu era sclerozat, ci doar un tip de modă veche!

– Dar eram prieteni. Nu...

– Și apoi, te-ai dus singură cu Andre în Grecia. Morgan, dragă, fii rezonabilă. Cât te mai așteptai să-ți tolereze tata?

– Dar ce legătură are un soț cu funcționarea acestei stupide proprietăți?

Nu putea înțelege.

– Tata a considerat că doar o mână de bărbat poate face ranchul acesta să meargă.

– Ei bine, vă voi arăta și ție și tuturor că-l pot face chiar eu funcțional! Singură! Morgan își strânse sfidător mâinile la piept. Purta un pulovăr pe gât, care-i punea în evidență sânii și talia subțire. Își strânsese părul blond într-un coc mic. Cei care o vedeau, considerau că Morgan are un aer de noblețe studiată; în realitate, ea abia aștepta să se îmbrace în haine obișnuite, să-și lase părul liber pe umeri.

– Tu vrei să pui ranchul pe picioare? o sfidă Brett. Ce știi tu despre ranchuri? Ai crescut la Denver. Îl poți transforma într-un ranch pentru filfizoni.

Morgan îl privi lung.

– Atunci, asta o să fac din el. Dar va fi unul profitabil. Ce vei mai avea de spus, domnule Mare Avocat? Te vei mulțumit așa, sau vei căuta alte mijloace de a pune mâna pe el?

Brett o privi satisfăcut.

– Nu uita de clauza care prevede că trebuie să te măriți în timp de un an.

– Ei bine, cel puțin am douăsprezece luni ca să mă mărit! Problemele mi le voi face după aceea.

– Abia după? Adam, cel de al treilea fiu al familiei Cassity intră în încăpere. Simțind conflictul, nu mai așteptă răspuns. Ce se petrece între voi doi?

– Micuța noastră soră este foarte nefericită de testamentul tatei, îl informă Brett.

Adam încuviință.

– Este de înțeles. Cine ar vrea să fie forțat să facă ceva? Mai ales Morgan! Ce i-o fi venit bătrânului să facă un asemenea act?

– Avocatul l-a sfătuit, îl lămuri Morgan.

Adam, mai împăciuitor, le spuse fraților săi:

– Ce-ați zice să bem ceva și să discutăm în liniște? Am avut o zi grea cu toții. Deschiderea testamentului nu este tocmai o plăcere!

Morgan îi spuse:

– De acord. Mie pune-mi un pahar mai mare!

Brett o privi lung.

– De când te-ai apucat de băut, surioară?

– De astăzi! De când fratele și defunctul meu tată mă forțează s-o fac! Era gata să izbucnească în lacrimi, când luă paharul din mâna lui Adam și vărsă parte din el. Poate era mai bine să se amețească puțin și să-și șteargă ultimele evenimente din mintea deja obosită.

Adam și Brett schimbară păreri. Imediat deveniră parteneri cu interese comune, bărbații familiei, cei care luau decizii!

Între timp, Morgan se așeză pe un scaun, încercând să-și înece amarul în paharul cu băutură. Nu fusese

niciodată atât de nefericită ca acum. Cum îi făcuse propriul tată una ca asta? Iar ea crezuse că este lumina ochilor lui! Asta însemna că tatăl ei o urâse!

Nu numai că introdusese această clauză nefericită legată de căsătoria ei, dar împărțise în mod nedrept averea între copiii săi. Brett și Adam primiseră pământul profitabil, apartamentele din Denver și Santa Fe. Birourile din Denver fuseseră împărțite tot între băieți.

Iar ea ce primise? Un ranch fără profit, unde se jucaseră în copilărie. Avem șansa să ne întoarcem la natură, le spusese tata când îl cumpărase. Dar nici unul din ei nu se întorsese la natură, de cel puțin zece ani! Erau prea ocupați. Brett își deschisese biroul de avocatură. Tata îl ajutase. Adam intrase la facultatea de drept. Iar ea.... ei bine, fusese o dezamăgire pentru tatăl ei. Părăsise colegiul în ultimul an și călătorise cu prietenii prin Europa. Își convinsese tatăl să-i finanțeze călătoria cu banii destinați educației. Își aminti confruntarea cu el.

– Tată, aceasta va fi educația mea! Imaginează-ți, voi vedea Luvrul în Paris, Londra, Spania, Italia, Germania! O, tată ! Ce ar putea fi mai educativ?

El se rezemase de spătarul scaunului și continuase să tragă din pipă.

– Da, Morgan, ar putea fi un fel de educație, dar nu va ține loc de diplomă.

– Tată, este șansa vieții mele!

El continuase să tragă din pipă, întrebându-se de câte ori auzise asta de la fiica sa. Ea niciodată nu voise să piardă nimic din aventurile vieții. Acum cel puțin știa ce vrea. Oftând, acceptase.

– Bine, Morgan, nu mă pot opune voinței tale, voi face aranjamentele cu banca mâine.

– O, tată, te iubesc!

Amintindu-și acum felul în care decursese discuția cu tatăl ei, Morgan scăpă paharul cu băutură. Se pare că singurul mod în care Brett Cassity senior se opusese fiicei sale fusese după moarte. Și o făcuse suficient de bine. La naiba!

– Morgan, mai lasă băutura! Va trebui să te ducem în brațe dac-o ții tot așa! Brett acționa acum foarte stăpân pe sine, fiind acum șeful familiei, primul născut, care moștenise cea mai mare parte a averii familiei. Era cu șase ani mai mare decât Morgan și cu patru decât Adam. Acum, prăpastia dintre ei părea să se accentueze tot mai mult.

– Nu-mi spune tu mie ce trebuie să fac! explodă Morgan.

– Ei, Morgan, draga mea, ce mai faci? Era soția lui Brett, Alise, care intrase în încăpere, arătând mult prea bine, mulțumită și veselă pentru cineva care abia avusese un deces în familie.

Dar Brett senior nu făcea parte din familia ei, era doar tatăl soțului ei. La naiba și cu ea! Morgan simțea că toată lumea îi este împotrivă. Se întoarse cu spatele la Alise, ca să evite discuțiile cu aceasta.

– Morgan nu este prea fericită, după cum vezi, îi spuse Brett soției sale.

– Da, a fost o zi grea pentru noi toți, răspunse Alise. Dar acum am putea merge acasă? Sunt obosită.

– Sigur, Alise. Ne vedem mai târziu, Adam. Tu, Morgan, trebuie să ieși din starea asta, vom vedea mâine ce se poate face.

– Nu-ți face probleme pentru mine, murmură Morgan.

Când cuplul plecă, Adam se apropie de sora sa.

– Morgan, mâine mă duc să schiez la Purgatory. De ce nu vii cu mine? Mă întâlnesc cu un vechi prieten. O să ne distrăm foarte bine. Este ultima ninsoare din acest sezon.

Morgan se gândi o clipă, apoi îi spuse:

– N-am chef de schi, Adam. N-am nici chef de distracție. Oricum, acum am o slujbă. Asta a vrut tata întotdeauna. Și responsabilități. Le am și pe astea. Și fără să am o diplomă.

– Despre ce naiba vorbești, Morgan? o întrebă Adam privind-o curios, întrebându-se dacă era beată sau își pierduse mințile.

– O să transform blestematul ăla de ranch și-l voi deschide pentru public. Mă stabilesc și devin o femeie

respectabilă. O să găsesc vreun cowboy și o să fac o duzină de copii, o să gătesc pentru o cazarmă și o să stau de vorbă la gard cu vecinele. Așa, toată lumea va fi mulțumită.

– Morgan, știi ce spui?

– Asta a vrut tata, nu?Lacrimile îi invadară ochii.

Adam scutură din cap și o privi cu înțelegere.

– Nu cred că la asta s-a gândit...

– Atunci?

Adam nu-și găsi cuvintele potrivite să explice felul în care gândise tatăl lor atunci.

– Mă gândesc că poate...

– A vrut să mă așez undeva?

Adam oftă.

– Poate că da, Morgan. Dar poate că ideea ta de a deschide ranchul publicului nu este rea. Am citit că există un adevărat curent de resuscitare a ranchurilor.

– Adevărat?

– Da. Desigur, mai sunt trei luni până pe patru iulie. Asta nu înseamnă că avem prea mult timp...

– Avem? repetă ea privindu-l.

– Aș vrea să te ajut să pornești afacerea. Am examene abia în iunie. Mă gândisem să lucrez la biroul lui Brett până atunci, dar cred c-ar fi mai bine să te ajut.

Morgan îl fixă cu privirea.

– Te simți vinovat? Îți pare rău de sora ta mai mică?

Nu trebuie !

El ridică din umeri, nevrând s-o facă să se supere, ca Brett.

– Poate, Morgan. Dar știu că tu poți face orice. Eu, câteva zile de schiat la Purgatory, apoi vin să te ajut. Ne vedem acolo!

Morgan îi zâmbi, deși avea lacrimi în ochi.

– O, Adam, îți mulțumesc!

***

Sunetul asurzitor al telefonului tulbură liniștea încăperii goale. Zgomotul cizmelor lui Morgan răsună pe parchetul nou montat.

– Alo!

– Morgan?

– Cine altcineva? Recunoscu imediat vocea lui Brett.

Ce naiba voia?

– Am vrut să te aud. Ce știi de Adam?

– Nimic. Trebuie să ajungă aici mâine sau poimâine.Va sta aici toată vara cu mine să mă ajute. Nu încerca să-l convingi să vină la biroul tău.

Se făcu o pauză și Brett oftă.

– A apărut o modificare de planuri, draga mea.

La naiba! Despre ce era vorba?

– Brett, te rog să nu....

– Morgan, ascultă-mă, o întrerupse Brett. Adam a avut un mic accident. Nu este ceva serios, dar nu te mai poate ajuta.

Morgan se opri cu inima bătându-i mai tare.

– Mic accident?

Ce vrei să spui?

Brett îi spuse totul foarte repede.

– Și-a rupt piciorul la schi.

Morgan nu putea să creadă.

– Și-a rupt piciorul? La schi? Unde este?

– La Mercy Hospital, la Durango. Am vorbit cu el, se simte bine.

Aș vrea să te duci să-l scoți din spital. Am aranjat cu un avion să-l aducă de acolo. Te duci la spital să supraveghezi ieșirea?

Morgan oftă.

– Bine, mă duc. Dar Brett... și ranchul? Ce să...

– Mai așteaptă puțin, draga mea, nu poți face totul singură.

– Te anunț când ajunge avionul lui Adam la Denver.

După ce închise telefonul, spuse hotărât:

– Frate dragă, vei vedea că pot face totul singură!

***

Morgan se îndrepta spre salonul în care se afla fratele ei. Deschise ușa încăperii și exclamă la vederea lui. Era pe acel pat de spital, părea atât de...o, nu...cu un picior ridicat, îmbrăcat în ghips. Chiar și fața de obicei bronzată era palidă acum și se vedea că are dureri.

– Adam! Ce-ai făcut? Pentru Morgan a fost dureros să-și vadă fratele într-o asemenea stare și pe moment a dat uitării planurile lui de a o ajuta la renovarea ranchului.

Adam reuși un zâmbet schimonosit.

– Am avut un mod original de a încheia sezonul de schi! Nu mai era destulă zăpadă, așa că pe alocuri mai erau și locuri cu pământ. S-a petrecut foarte repede, Morgan. M-am lovit de ceva... dacă n-ar fi fost Grant, poate și acum aș fi pe panta aceea. Nici un om care gândește nu se mai duce la schi în zona aceea.

În cele din urmă, Morgan își ridică privirea spre bărbatul aflat la fereastră și-i zâmbi.

– Mulțumesc că mi-ai ajutat fratele cel nebun, mă bucur c-ai fost acolo!

– Grant Lemaster, îl prezentă Adam.

Ea este sora mea mică, Morgan Cassity.

Bărbatul îi zâmbi și ochii lui albaștri o evaluară rapid.

– Și eu mă bucur c-am fost acolo, mai ales acum că am avut ocazia de a-ți cunoaște sora atât de frumoasă. Cred că ieri eu și Adam am fost cam imprudenți. Știam din prognozele meteo că este cam puțină zăpadă. Am vrut să provocăm muntele pentru ultima oară sezonul acesta.

Morgan își trecu privirea de la unul la altul.

– Ce frumos preț plătești, Adam, pentru această provocare! Ce s-ar fi întâmplat dacă Grant n-ar fi fost acolo să te salveze?

Adam îi spuse:

– Morgan, nu-mi ține predici, te rog. Am greșit și sunt conștient de asta. A fost o zi grea pentru amândoi. Grant a avut sarcina cea mai grea, să mă transporte câteva mile și nu sunt prea ușor.

Morgan se întoarse spre străin privindu-l apreciativ.

– Grant, niște simple mulțumiri nu știu dacă sunt de-ajuns.

Pentru prima oară de când intrase în salon, Morgan deveni conștientă de acel bărbat aflat în dreptul ferestrei. Purta blugi, cămașă cambrată și cizme. Morgan îl studie cu atenție de la picioarele lungi la șoldurile înguste, umerii largi, părul grizonant la tâmple. Îi amintea de bărbații europeni. Dar acei ochi cenușii...

Dintr-o dată, Morgan realiză că se uitase cam mult la el. Nu rezistă tentației de a-l întreba:

– Ne-am mai cunoscut cumva?

Bărbatul bronzat îi zâmbi prietenos:

– Nu-mi aduc aminte unde, dar și mie îmi pari cunoscută.

Ea uită că se aflau într-un salon de spital și că Adam urmărea cu interes schimbul de replici dintre ei.

– Ai fost în Europa? îl întrebă.

– Hei, Morgan, de mine ai uitat? Se presupune c-ai venit să mă scoți din închisoarea asta! îi reaminti fratele ei.

– O voi face, Adam. Avionul pleacă peste o oră și ți-am făcut formele de externare. Am aranjat și cu o ambulanță să ne ducă la aeroport. Unde-ți sunt lucrurile?

Morgan observă lucrurile aruncate într-un colț al salonului.

– Surioară, spuse Adam, îmi pare rău că n-am putut să te ajut cu ranchul.

Ea îi zâmbi cu înțelegere.

– Nu-ți face probleme, Adam. O să angajez pe cineva din oraș să mă ajute. Apoi, fără să vrea, privirea i se întoarse asupra lui Grant Lemaster și-l întrebă: Grant, tu ai înfățișare și îmbrăcăminte de cowboy, nu ai nevoie de o slujbă?

Grant îi privi pe cei doi frați, apoi recunoscu:

– Da, se poate spune că am nevoie...

Adam interveni:

– Morgan, acest bărbat nu este un cowboy. De fapt, e scriitor!

Grant o privi lung pe Morgan:

– Între romane, cum sunt acum, aș putea face și asta. De fapt, întotdeauna sunt în căutare de slujbe mai neobișnuite.

Morgan căpătă încredere, observând că Grant era chiar interesat să lucreze pentru ea.

– Nu știu cât de fascinant va fi să lucrezi pentru mine, pentru că va fi o muncă grea. Un scriitor nu este tocmai....îmi trebuie cineva care să facă și muncă fizică, nu să stea lângă mine să ia notițe!

Grant își strânse brațele la piept și -i zâmbi lui Adam.

– Hai să vedem. Ai nevoie de cineva care să fie un bărbat adevărat, să aibă forță fizică, să nu ia doar notițe. Îi promit că notițe nu voi lua. Cât despre celelalte cerințe, ți le voi demonstra! Vei fi o șefă dură, Morgan.

Adam începu să râdă.

– Voi fi foarte încântat să te ajut cu ranchul, Morgan, reluă Grant. Voi încerca să-ți dovedesc că sunt un bărbat adevărat. Numai că am o problemă; nu sunt singur, am un fiu de șase ani. Ne accepți pe amândoi?

– Sigur că da, de ce n-aș face-o? Nu-ți pot plăti foarte mult, dar îți vei primi salariul la timp. Și desigur vei avea o cameră și masa asigurată la ranch.

– Adam nu trebuie să-ți mai faci probleme pentru sora ta, voi avea eu grijă de ea.

– Nu pentru ea îmi fac probleme, Grant, ci pentru tine!

– Eu pot avea grijă de mine, Adam. Tu ai grijă să ți se refacă piciorul și nu te mai gândi la mine și la Morgan. Ne vom descurca.

– Sunt sigură că așa va fi, spuse Morgan.

Imediat sosi și asistenta, care, cu multă îndemânare, îl transferă pe Adam din pat pe o targă, pentru a fi transportat la avion. Morgan luă sacoșa din piele în care se aflau hainele lui Adam și porni în urma lui Grant și a asistentei. Se întrebă ce-ar fi făcut Adam dacă n-ar fi fost și Grant cu o zi în urmă alături de el. Simți recunoștință față de acest bărbat, dar era și un pic intrigată de el. Chiar dacă era scriitor, arăta ca și cum și-ar fi petrecut viața în natură. Părea un cowboy adevărat. Unul cu care i-ar fi plăcut să danseze, își spuse ea privindu-i umerii largi. O, dar ce era cu aceste gânduri ciudate? Abia îl angajase pe acest bărbat, trebuia să păstreze distanța față de el.

Morgan merse în spatele ambulanței până ajunseră la La Plata, în suburbiile Durangoului. Observă căpșorul unui copil alături de Grant în mașină.

Grant îi însoți pe Morgan și pe Adam până la avion. Apoi, Morgan se aplecă asupra fratelui ei, spunându-i:

– Nici n-o să-ți dai seama când vei ajunge acasă.

– Sunt sigur că ai noștri mă vor primi cum se cuvine. Morgan, ai găsit un bărbat adevărat. Fii atentă.

Curând, ușile avionului Cesna se închiseră și acesta porni pe pistă, apoi se ridică în aer.

Morgan și Grant rămaseră să privească în urma lui. Grant o luă după umeri. Morgan se întoarse cu fața spre el. Făcuse oare o greșeală să-l angajeze? De fapt nu știa nimic despre el, decât că era prietenul lui Adam. De ce o avertizase fratele ei să aibă grijă?

Pentru un moment, cei doi se priviră în ochi. El o prinsese după umeri cu multă naturalețe. Iar ea fusese foarte receptivă.

Grant îi întrerupse reveria.

– Morgan, aș vrea să ți-l prezint pe fiul meu. David! Vino aici!

Într-o clipă puștiul se prezentă. Era destul de înalt pentru vârsta lui și o privea pe Morgan cu cei mai frumoși ochi negri pe care-i văzuse ea vreodată. Îi amintea de portretul unui copil indian pictat de De Grazia, artistul ei preferat.

– David, doamna este Morgan Cassity. Morgan, el este fiul meu, David.

Morgan îi întinse mâna și puștiul o luă timid.

– Mă bucur să te cunosc, David.

Era sigură acum că puștiul avea moștenire indiană. Probabil din partea mamei.

Grant îi explică fiului său:

– Morgan este sora lui Adam. Vom lucra la ranchul ei o vreme. Îți place ideea?

Puștiul încuviință.

-Ești gata de plecare, Morgan?

– Voi nu aveți lucruri de luat?

Grant ridică din umeri.

– Noi trăim foarte simplu. Arată-ne ranchul și le vom aduce mai târziu. Grant își puse o pălărie Stetson și-l conduse pe David spre o mașină foarte scumpă.

Urmărindu-i, Morgan simți că era ceva în neregulă cu acea pălărie enormă. Era prea ... scumpă. La fel și mașina.

Morgan porni înainte cu mașina sa, Camaro, urmată de vehiculul lui Grant. Au mers cel puțin douăzeci de mile din orașul Durango, pe frumoasa vale unde se afla ranchul. Brusc, locul i se păru părăsit; era acolo doar cu un străin.

Coborâră, iar Morgan începu brusc să se îndoiască de ceea ce făcuse. Era într-o situație dificilă, departe de lume, de civilizație, cu un străin.

Dar Adam ar fi prevenit-o dacă ar fi existat vreo primejdie.

– Vrei să transformi locul ăsta într-un ranch turistic? Vei avea cam multe de făcut.

Morgan îi spuse:

– Vom avea multe de făcut, Grant. Și asta înainte de patru iulie.

El se încruntă.

– Patru iulie? Nu cred că este posibil.

Ea ridică din umeri.

– Am făcut deja reclamă. Trebuie făcut tot posibilul, Grant.

El își dădu pălăria cea mare spre spate.

– Ei bine, dacă Adam ar fi putut face asta, ar trebui să pot și eu.Vom încerca să terminăm la patru iulie, Morgan.

– Grozav! Asta am vrut să aud. Cred că avem șanse de reușită, Grant.

– Sunt sigur că lui David îi este foame acum. Unde putem mânca?

– Vă puteți face sandvișuri în bucătăria ranchului. Din păcate, nu este prea multă mâncare pe aici, deocamdată. Voi angaja un bucătar, dar în seara asta vă veți mulțumi cu sandvișuri.

– Ne descurcăm.

Capitolul 2

Morgan simți un miros delicios, de șuncă prăjită. Se răsuci, dar își îngropă din nou capul în pernă. Apoi, ceva o făcu să se trezească, poate mirosul de cafea, amestecat cu cel de șuncă.

Își aminti brusc de Grant Lemaster! Era în casă! Ce făcea în casa ei? Se ridică repede din pat, îmbrăcă un capot de mătase și ieși pe hol. Vechea casă în care locuia ea avea trei dormitoare mari, localizate într-o aripă separată. Morgan își alesese cel mai mare dormitor, unde stătuseră părinții ei.

– Ce faci aici? îl întrebă Morgan.

Grant Lemaster îi zâmbi:

– Cafeaua este gata! Și micul dejun.

Morgan se opri în dreptul mesei cu mâinile în șolduri, uitând să-și țină capotul strâns pe lângă trup, expunându-i picioarele lungi.

– Ce naiba faci aici? Apoi își mușcă buzele, amintindu-și de copil. Acesta o privea din spatele lui Grant.

Grant îi zâmbi calm.

– David a pus pâinea la prăjit, eu am prăjit șunca. Cum vrei ouăle?

– Ouă?

Morgan strânse repede capotul în jurul trupului.

– Ce faci în casa mea? La ora asta?

El o privi cu aroganță.

– Am stabilit micul dejun la ora șase. Ne așteaptă o zi lungă de muncă, Morgan, îți propun s-o începi cu o cafea bună.

– Acum, dacă tot m-am trezit nu mă mai culc la loc. Doamne, la ce oră m-ai trezit! Cum să mă scol înaintea soarelui?

– Soarele a răsărit, Morgan. Va trebui să-ți pui ceasul să sune pe viitor, ca să te poți trezi natural.

– Natural! Cine naiba se trezește natural la ora asta?

– Eu, spuse David. Vrei pâine prăjită?

Morgan privi lung în ochii aceia sobri, întunecați, uimită de profunzimea emoțiilor pe care le vedea.

– Da, ar fi delicios. Luă o felie de pâine și-l întrebă: unde ai învățat să faci pâinea asta delicioasă?

Solemn, puștiul arătă spre tatăl său.

– De la Grant.

– Ce bărbat deștept este Grant!

Bărbatul zâmbi.

– Încerc să fiu.

Ar fi vrut să întrebe de ce nu-i spune tată.

– Eu și David suntem foarte buni prieteni. Nu-i așa?

– Dacă tu îi ești prieten, cine îi este tată? întrebă Morgan, care era tot urâcioasă din cauza orei matinale la care fusese trezită.

Grant o privi lung.

– Morgan, de fiul meu mă ocup eu. Tu ocupă-te de ranch. Până acum, n-ai făcut prea multe pe aici, așa că nu-mi spune mie cum trebuie să-mi cresc fiul!

– Cum naiba...Morgan se opri amintindu-și de prezența copilului. Cum aș putea face asta când tu intri în casa mea înainte de a mă trezi?

– Ei bine, cineva trebuia s-o facă! Trebuia să existe mâncare pe masă la ora șase. Avem o zi plină în față, așa că mănâncă.

Morgan ar fi vrut să-i spună ceva răutăcios, dar simțind ochii mari ai copilului ațintiți asupra ei renunță, zâmbi, luă furculița și începu să mănânce.

Micul dejun la ora șase! Îngrozitor! Morgan își aminti de croissantul și cafeaua care li se serveau în micile cafenele din Paris. Acolo se dormea foarte târziu dimineața. O, cât era de frumos...

Vocea lui Grant Lemaster o readuse la realitate.

– Voi face o evaluare rapidă a clădirilor, iar tu să faci lista de cumpărături. Te rog să începi cu carnea și cartofii. Când mă întorc, o să facem un tur al proprietății. Ține minte, ai nevoie de echipamente și de mâncare.

Morgan îl privea uluită. Cum îndrăznea să-i dea ordine? Al cui era ranchul?

– Cred că primul lucru de pe lista de cumpărături ar fi o plită pe care tu și David să vă pregătiți micul dejun cu noaptea în cap! Și să mă lăsați în pace!

Grant o prinse de mână.

– Nu exagera, Morgan, David nu trebuie să asiste la astfel de scene.

– Nu mă interesează ce spui! Nu vreau să vă văd aici la micul dejun! Puteți să vă faceți singuri mâncare în bungaloul vostru!

Grant se apropie și mai mult de ea.

– Cred că ești conștientă că ne pierdem timpul cu discuțiile astea! Mă întorc într-o oră; să fii gata. Avem foarte multe de făcut.

Morgan îl privi înfuriată. Cum îndrăznea să-i comande?

Dar mai rău era că probabil avea dreptate. Rămase cu privirea asupra ușii închise în urma lui, simțind nevoia să arunce cu ceașca de cafea după el. Dar apoi o umplu din nou și se îndreptă furioasă spre camera ei. Trebuia să se îmbrace.

Îmbrăcă blugii de firmă și un pulovăr maro; era o dimineață rece de aprilie. La naiba cu Grant Lemaster! Ce-i spusese Adam despre el? Să fie atentă? Cum găsise Adam ceva valoros la bărbatul acesta? Poate nu-l cunoștea prea bine. Poate Grant apăruse chiar pe pârtia de schi! Oare era un străin pentru ei toți? Întocmi mental o notă către Adam...pe care o va trimite imediat ce se va ajunge la ora a care se trezesc oamenii normali. Îl va pune la punct pe acest individ arogant.

Soneria telefonului o readuse la realitate.

– Morgan? Te-am trezit?

– Brett! Ce dorești la ora asta?

– O, ce caldă și feminină ești la ora asta, Morgan! Am vrut doar să-ți aud glasul înainte de a pleca la lucru! Mai voiam să știu dacă Adam a ajuns cu bine.

– Mai precis, ai vrut să mă verifici.

– Aș putea spune c-am fost îngrijorat în privința ta. De fapt, nu mi se pare normal să stai acolo singură la ranch, aș vrea să fii aici cu mine, la Denver. De fapt, peste câteva săptămâni, Adam va putea să te ajute.

– Să mă întorc la Denver? Brett, nu trebuie să mă opresc doar pentru că Adam și-a rupt piciorul. Am venit aici cu o misiune, nu?

– Morgan, e cam periculos să stai singură acolo!

– Nu sunt singură. Am angajat un tip, un cowboy... Nu era cazul să-i spună lui Brett ce fel de individ era.

Brett pufni în râs, lucru care o înfurie.

– Da, am discutat cu Adam, dar individul nu este cowboy, ci scriitor, și nu știe nimic despre ranchuri.

Morgan se trezi luându-i apărarea.

-Nu este străin, oricum! Va evalua astăzi proprietatea, apoi mergem să facem cumpărăturile necesare. Sunt ocupată, Brett. Cât despre întoarcerea mea la Denver, să uităm de ea!

– Morgan, ești imposibilă. Și încăpățânată!

– Este o caracteristică de familie, dragă frate. Am plecat. Trebuie să rezolv problemele ranchului. Mulțumesc pentru grija acordată.

Morgan închise telefonul. Nu-și va lăsa fratele să-i controleze viața! Va reuși să pună ranchul pe picioare sau va muri! Tot mai tremura de furie când auzi un zgomot ca de fiare mișcate din loc. Se confruntă cu chipul parcă cioplit în piatră al lui Grant Lemaster aflat chiar în ușa dormitorului ei!

– Ce cauți aici? întrebă ea.

El își încrucișă brațele la piept, privind-o lung.

– Am mai auzit întrebarea asta, dimineață. Văd că n-ai făcut curat în bucătărie, încă. Lista de cumpărături ai ăcut-o, măcar?

– M-am plictisit să-ți pun aceeași întrebare de mai multe ori! Ce cauți în dormitorul meu?

– Am crezut că ai nevoie de ajutor, îi răspunse el calm, cu același surâs ironic.

– Credeai că nu mă pot îmbrăca singură? Ieși imediat de aici!

Bărbatul avea ochi cenușii, îndrăzneți.

– Am înțeles că nu ești cowboy. De ce naiba ai susținut că ai fi?

– Eu n-am afirmat asta, tu te-ai grăbit să tragi concluzii. Oricum, sunt destul de priceput la cai. Am participat la rodeo. Desigur, pentru a câștiga ceva experiență pe care apoi s-o folosesc la scrierile mele.

– Doar nu vrei să scrii despre ranchul de aici! Despre mine? O, nu! Ar fi mai bine să-ți iei tălpășița chiar de acum. Am nevoie de cineva care să muncească, ai înțeles?

– Ți-am mai spus că mă descurc în slujba asta și îți voi demonstra. Oricum, i-am promis lui Adam că voi avea grijă de tine. Nu pot să-mi retrag spusele acum, când el zace pe un pat de spital. Iar acum, dacă ești gata, am putea pleca. O să rezolv problemele la bucătărie în timp ce te încalți, Morgan.

– Eu nu am probleme în bucătărie! îl persiflă ea. Luă o pereche elegantă de cizme de cowboy și-și vârî picioarele în ele. Își perie părul cu gesturi brutale, apoi își făcu o coadă pe care o lăsă pe spate. Adăugă doar un pic de ruj pe buze. De fapt cine o vedea? Doar Grant Lemaster!

Plecară să inspecteze la început clădirile. Reușiră întrucâtva să discute aspectele legate de imediata lor folosire și căzură de acord că trebuia zugrăvite și unele reparate.

Apăru și micul David, care se ținu după ei fără să-i încurce. Era un copil tăcut, liniștit. De fapt, copilul n-o deranja de loc, doar tatăl lui îi crea probleme.

Au pornit apoi spre colțurile mai îndepărtate ale ranchului, în mașina lui Grant.

După ce luară o masă de prânz încropită prin contribuția tuturor, porniră spre oraș. N-au prea vorbit pe drum. De fapt, erau împreună ca să muncească, doar.

Petrecură câtva timp alegând echipamentele și uneltele de care va avea nevoie Grant, apoi el îi spuse să-și aleagă singură articolele de băcănie.

– Mă întorc peste o oră să te iau, Morgan, îi spuse el. Mă duc cu David să ne luăm lucrurile din apartament.

– Foarte bine.Veți mai avea nevoie de ceva? Tu, David?

Băiatul ridică din umeri fără o vorbă.

– Niște clătite? Cherios?

Copilul își privi tatăl, care fu de acord.

– Da, mi-ar plăcea, spuse în cele din urmă.

Morgan nu văzuse un copil atât de liniștit.

– Voi cumpăra multe fructe și legume. Va trebui să ne îngrijim de dinții tăi, mai spuse ea.

– In sfârșit, ai început să vorbești ca o femeie normală, îi spuse Grant.

– Mulțumesc, este singurul compliment pe care mi l-ai făcut de când ne cunoaștem.

– Mă faci să sper, Morgan.

– Nu te sfătuiesc. Vezi-ți de treabă, atât.

Grant încuviință.

– Vom reuși împreună.

După plecarea lor, Morgan începu să se gândească serios dacă va putea munci cu acest Grant Lemaster. Îi promisese că se va ridica la înălțimea așteptărilor. Dar ea, de fapt, avea nevoie de un soț.

Seara, Morgan se culcă istovită. Cumpăraseră rezerve de hrană, le depozitaseră în condiții adecvate. Pregătiseră cina împreună; Grant cotletele, David piureul, iar ea, salata. Nu vorbiseră nici acum prea mult.

În cele din urmă, Grant și David se duseseră în bungaloul lor, iar Morgan în apartamentul părinților. Se uită pe fereastră cum David se lupta cu un geamantan de jucării. Grant ducea două geamantane, dintre care unul

conținea o mașină de scris portabilă. Probabil acest bărbat avusese nevoie disperată de o slujbă. Mutarea valizelor se realiză rapid și cei doi, tată și fiu intrară în casă.

Dacă Morgan a avut impresia că este epuizată până la sfârșitul zilei, oboseala ei n-a fost nimic pe lângă ce-a simțit la sfârșitul săptămânii.

Oricum, Morgan nu preluă problemele bucătăriei, iar micul David o ajută, făcând totul în locul ei.

Adesea, Morgan îl urmărea amuzată pe micuț. Nu mai văzuse un copil atât de agreabil; probabil și tatăl lui avusese un rol în asta. Micuțul nu obosea niciodată și seara, după ce-și terminau istoviți treburile, îl privea cum se joacă.

– Nu știu de unde are atâta energie, pare să nu obosească niciodată.

Grant zâmbi.

– Un lucru este sigur; doarme foarte bine noaptea. Îi face plăcere să fie aici. Pare locul potrivit pentru el.

– Este un copil frumos; seamănă cu mama lui? Nu putea să întrebe direct de soția lui Grant.

Dar acesta doar încuviință.

– Mda.

Nu-i oferi niciun fel de informații despre viața sa, nu-i spuse de ce era doar el cu copilul. Poate mama acestuia murise?

Brusc, Grant o întrebă:

– Ai planuri pentru cină?

Ea ridică din umeri.

– Mă cunoști, doar. Vom încropi ceva.

– De ce nu mergem în oraș la o pizza? sugeră el. A fost o săptămână grea.

Morgan nu se arătă deloc entuziasmată.

-Să batem tot drumul ăsta pentru o pizza? Sunt atât de obosită, Grant.

– Poate ne vor livra pizza aici, sugeră el. Vino, Morgan. Fă o baie bună, apoi te vei simți mai relaxată. Și mergem în oraș.

– Cred că dacă intru în cadă, nu mai am puterea să mă ridic, spuse ea.

– Atunci o să vin să te iau. El zâmbi; dacă nu ai nevoie de ajutorul meu, ne întâlnim aici într-o oră. Vino, David! să vedem cine este primul la duș! Apoi plecăm în oraș, la pizza!

Morgan rămase în întuneric, urmărindu-i pe cei doi care păreau foarte fericiți împreună.

Într-o oră, cei trei porniră spre oraș. De data asta, Grant conducea Camaro, iar David se minuna de călătoria într-o mașină atât de mică. Pentru el, totul era aventură, era o plăcere să-l urmărești. Bucuria inocentă a copilului era contagioasă și curând, Grant și Morgan renunțară la a se

mai tachina. Observară că era posibil să fie politicoși unul cu altul. Și descoperiră asta conduși de un copil!

– Cât de înfometați sunteți? îi întrebă Grant. Putem împărți o pizza mare?

– Eu sunt lihnită! spuse Morgan. Vreau o pizza cu măsline, anșoa, pepperoni. Se aflau într-un salon cu scene dintr-un western, cu lămpi joase deasupra meselor.

– Eu vreau pizza cu crenvurști, spuse David. Fără ceapă, anșoa sau măsline.

– Bine, interveni Grant, împăciuitor. Ce-ar fi să facem un compromis?Morgan, nici mie nu-mi place cu anșoa. Nici nu știu cum să vă mulțumesc pe amândoi. Ce vreți să beți?

– Cola! strigă David.

– Bere! strigă Morgan râzând. Apoi redeveni serioasă. Știi ce, Grant? Comandă pentru voi doi, iar eu voi lua același lucru. De fapt, pentru mine nu contează.

Până le-a fost adusă pizza, Morgan și David s-au jucat cu niște mitraliere, un joc numit PacMan.

După vreo cincisprezece minute, Grant s-a ridicat și i-a luat după umeri pe amândoi:

– Să lăsăm PacMan pentru altă dată! Se răcește pizza!

După ce au terminat de mâncat, s-au urcat în mașină, iar Grant văzându-le chipurile vesele i-a întrebat dacă vor mai veni în acest local.

– Da, ne-am distrat foarte bine.

Când au juns la ranch, Morgan l-a privit lung pe Grant spunându-i:

– A fost o idee minunată, Grant. Îți mulțumesc că ai insistat să merg.

– Și eu mă bucur, Morgan, dar sunt convins că nimeni nu te poate forța să faci ceva, dacă tu nu vrei.

Morgan nu spuse nimic pe moment, amintindu-și că tatăl ei voia s-o forțeze să se căsătorească împotriva voinței ei.

– Am o idee și mai grozavă, continuă Grant. Îl culc pe David și vin să bem un pahar împreună.

– Ești plin de idei grozave în seara asta, cowboy!

Grant dispăru înainte ca Morgan să aibă timp să se răzgândească și se întoarse când ea încerca să aprindă focul în șemineu.

– Lasă-mă pe mine, spuse el, și curând un foc vesel începu să se ridice din șemineu. Grant se așeză la celălalt capăt al canapelei, la oarecare distanță de ea. Înainte de a spune ceva, el luă câteva înghițituri de vin și-și rezemă capul de spătarul canapelei, rămânând așa cu ochii închiși. Morgan nu îndrăzni să-l tulbure și se mulțumi să-i studieze chipul marcat de oboseală.

– David a adormit? îl întrebă în cele din urmă.

Grant îi răspunse cu ochii închiși.

-L-am îmbrăcat în pijama, l-am așezat în pat și a adormit imediat. Părea epuizat, dar îi place mult aici. I-a lipsit aerul curat, spațiul de joacă.

– Unde a trăit înainte?

– Cu bunica lui. Este doar de două luni cu mine.

Morgan devenea tot mai curioasă.

– Unde este mama lui?

Grant sorbi din vin.

– A murit.

Morgan se simți vinovată că pusese întrebări stânjenitoare.

– De mult?

– De la naștere.

Se mai întâmplă asta în zilele noastre? ar fi vrut să-l întrebe. Ce îngrozitor să -ți moară soția și să rămâi cu un copilaș!

– Grant, îmi pare rău, dar ai făcut lucruri grozave, l-ai crescut foarte bine. Este un copil extraordinar.

Grant o privi lung înainte de a-i răspunde.

– Meritele sunt ale bunicii lui David. Da, este un băiețel grozav. Ar trebui să vezi cum schiază. A schiat la Purgatory alături de mine și de Adam, pe pantele cele mai dificile. Știi, Adam m-a ajutat cu actele cu formele legale. De aceea ne-am întâlnit la Tamarron. Schiul a fost doar o distracție.

– Unde l-ai cunoscut pe Adam?

– La facultatea de jurnalism, la un curs de investigație. Nu știu de ce a urmat el cursul acela. Apoi am devenit amici de băutură. El s-a întors toamna la facultate, iar eu am continuat să.... să fac diverse lucruri. Ne-am mai întâlnit doar la schi.

Ea ridică din sprâncene.

– Mă uimește c-ai fost coleg cu Adam. Pari mai...

– Mai bătrân, vrei să spui?

Ea începu să râdă.

– Sincer? Da, pari.

El se așeză mai comod rezemându-se de spătarul canapelei.

– Chiar sunt. Am treizeci și... Mi-am petrecut tinerețea la Nam.

De acolo m-am ales cu părul grizonant. Începu să râdă, trecându-și degetele prin păr.

Din impuls, Morgan întinse mâna, răsfirându-i părul.

– Chiar așa de rău a fost?

– Groaznic. Grant îi luă mâna, sărutându-i palma. Ținea ochii închiși și părea să se bucure în liniște de moliciunea mâinii ei pe obrazul lui. Morgan își trase repede mâna.

– Dar tu, Morgan? Ce-ai făcut înainte de a te retrage aici?

Aflând despre Vietnam, Morgan se simți cam rușinată să-i spună că-și pierduse ultimii ani rătăcind prin Europa.

– Am fost la universitatea din Colorado, dar nu mi-am terminat studiile și am plecat să cunosc Europa. De ce oare se simțea vinovată pentru asta? La vremea respectivă i se păruse cea mai grozavă idee!

– Europa? Minunat! Unde ai fost? Întotdeauna mi-am dorit să văd Europa.

Discutară până noaptea târziu despre locurile pe care le vizitase Morgan. Sticla de vin se golise, iar lemnele de pe foc arseseră, fără ca ei să-și dea seama.

– Ce târziu s-a făcut, Morgan, spuse el brusc. Trebuie să plec.

Se ridicară în același timp privindu-se lung, conștienți de atracția emoțională. Legătura fragilă dintre ei fusese întărită în seara asta prin discuții.

– Îți mulțumesc c-ai insistat să ieșim în seara asta, Grant, a fost minunat. La fel și vinul.

– Și mie mi-a plăcut mult, Morgan. Sunt foarte multe de făcut în locul acesta, dacă vrei să fie totul gata în iulie...

Ea ridică din umeri.

– Grant, aveam nevoie de cineva ca tine, mi-ai fost de mare ajutor.

Grant o sărută pe obraz.

– Nu pleca, Grant.... în seara aceasta, era mai mult decât bărbatul pe care-l angajase, era acel străin misterios pe care-l văzuse prima oară, ba chiar mai mult.

Tremura la atingerea lui.

El o mai sărută odată.

– N-aș vrea să...stăteau față în față, fără a se atinge.

Morgan reuși să-i spună:

– Rămâi, te rog, toată vara.

Morgan închise ochii primind sărutul lui. Simțea căldura emanată de trupul lui. Își rezemă capul de pieptul lui.

El îi spuse cu un glas răgușit:

– Voi rămâne cât vei avea nevoie de mine...

Morgan îl trase spre ea, lipindu-se de trupul lui puternic. Rămase în brațele lui parcă o veșnicie. Nu se mai întrebă de ce se simțea atrasă de acest bărbat abia cunoscut. Se simțea grozav în brațele lui și ar fi vrut să rămână acolo mereu.

Morgan nu mai avea cum să scape din brațele lui, de sărutările lui, de ochii lui de culoarea oțelului. Realiză că Grant o ridicase fără cel mai mic efort în brațe. Simți cum trupul îi este strivit de pieptul lui puternic. Dar brusc realiză că merseseră prea departe. Se desprinse cu regret din îmbrățișarea lui.

Trebuia să se oprească.

Grant o îndepărtă de el, murmurând:

– Morgan, trebuie să plec.... Altfel nu mă voi opri.

Când atinse podeaua cu picioarele, Morgan șopti:

– Grant....eu... asta nu poate continua....lăsă brațele să-i cadă de-a lungul corpului.

El scutură din cap, trecându-și degetele prin păr.

– Ai dreptate, Morgan. Lucrăm împreună.

Ea îl imploră din priviri.

– Nu se va mai întâmpla, Grant. Te rog, spune-mi că vei rămâne toată vara....am nevoie de tine...

El încuviință fără vorbe, fără a o atinge, fără a o săruta. Dacă ar fi știut ea cât de mult o dorea...

De parcă i-ar fi citit gândurile, Morgan îi spuse:

– Te rog să pleci acum, Grant. Schiță un zâmbet, simțindu-se rușinată de bărbatul care abia o sărutase, făcând-o să-și piardă mințile.

Fără o vorbă, el se întoarse și plecă. Morgan se așeză pe canapea, cu privirea ațintită asupra cenușei din șemineu. Dumnezeule, ce mi se întâmplă? Sunt atât de vulnerabilă încât nu-i pot rezista acestui bărbat? Sau mă îndrăgostesc din nou?

Capitolul 3

Soarele, care ajunsese în dreptul patului lui Morgan, reuși în cele din urmă s-o trezească. Sau cumva aroma de cafea, care răzbătea până în dormitorul ei? Se întinse cu gesturi lascive, simțindu-și spatele și genunchii dureroși. Făcu un efort să coboare din pat, să îmbrace capotul bleu de mătase. Se înfioră involuntar când își spălă fața cu apă rece, încercând să alunge efectul vinului din seara trecută. Trebuia să se spele pe dinți și să bea o cană mare de cafea. Dumnezeule, ce-am făcut aseară?

Se apropie de biroul la care se afla Grant. Era foarte atrăgător, cu picioarele lungi întinse înainte, cu capul aplecat asupra lucrului. Întinse mâna după cafea, fără a-și ridica privirea din lucru și luă o înghițitură. O, acele buze!

Morgan își aminti ce senzații îi provocaseră cu o seară în urmă!O, dar ce era cu aceste gânduri! Era șefă în acest loc și nu va mai permite ca acest lucru să se repete! Fuseseră amândoi de acord că nu era bine. Șocată de ultimele concluzii își ridică privirea, își drese glasul, îndreptându-se spre mult dorita cafea.

În cele din urmă, veni la Grant cu cana de cafea în mâini.

Înainte ca ea să scoată o vorbă, el îi zâmbi și o salută vesel:

– Bună dimineața, frumoaso. Cum te simți în dimineața asta? Ea îl privi lung.

– Cum poți fi atât de vesel dimineața? Și de ce te-ai sculat atât de devreme?

El pufni în râs.

– Te doare cumva capul de la vin?

Neputând să-i suporte voioșia, Morgan se întoarse cu spatele spre el privind pe fereastră:

– Nu, dar nu pot să-i suport pe cei care sunt atât de veseli dis-de-dimineață.

– David trebuie să vadă o figură destinsă, orice s-ar întâmpla.

– Tu știi mai bine, doar ești tată.

– Și-i sunt recunoscător lui Dumnezeu în fiecare zi pentru un astfel de copil. Sunt gata să fac orice pentru a-l

putea păstra. Sunt dispus să mă trezesc cu noaptea în cap zilnic. Dacă nu-ți place, putem pleca, Morgan.

Ea îl opri.

– N-am vrut să te supăr, Grant. Știi ce mult îmi place David. Și în niciun caz n-am vrut să insinuez c-ar trebui să pleci.

Îmi pare rău c-ai înțeles asta.

El oftă și-și trecu o mână peste față.

– Și eu te rog să mă ierți, Morgan, cred că suntem amândoi cam tensionați după seara trecută. Știu că reacționez exagerat când este vorba de David. Încă mai învăț să fiu un tată bun pentru el.

Morgan făcu un pas spre el.

– Ești deja un tată minunat, Grant.

El își lăsă blocnotesul deoparte și se ridică. Se priviră lung, fiecare ținându-și cana cu cafea în mână.

– Morgan, nu este un început prea bun pentru ziua asta. Să dăm uitării ce s-a întâmplat aseară. Dispăru în bucătărie. Mai vrei cafea? strigă de acolo.

– Da, te rog.

Grant se întoarse și-i turnă lichidul aburind în cană.

Morgan se simțea stânjenită, știind că ea crease starea de tensiune. Se așeză pe canapea ținând cana de cafea în mâini.

– Grant, am avut o săptămână grea.

Astăzi este duminică, așa că hai să ne luăm ziua asta liberă și să ne distrăm.

El ridică din sprâncene.

– Ce propui să facem?

– Un picnic!Știu un loc minunat; o să-i placă și lui David. Curge un râu pe acolo, o să putem pescui...

El zâmbi cam neconvins.

-Da, ar putea fi plăcut...

– Ne vom simți foarte bine acolo, sunt sigură, este un loc foarte frumos. N-am mai fost de câțiva ani acolo, dar în copilărie știu că ne plăcea mult.

Începură să strângă tot ce li se păru potrivit pentru acest picnic, iar David se mulțumi cu o cană de cereale cu lapte și începu să vorbească entuziasmat de perspectiva de a prinde un pește. Porniră cu mașina lui Grant spre un loc care părea țara tuturor promisiunilor, ascuns undeva într-o vale a ranchului.

Era una din acele zile frumoase cum numai în Colorado se pot întâlni în aprilie; cerul era strălucitor, fără niciun nor.

– Ce zi minunată! Ce bine că ne-am decis să venim aici!

– Eu voi prinde cel mai mare pește, abia aștept să-l pregătesc! exclamă David, căruia începuseră să-i strălucească ochii. Pot să-l pregătesc eu, Grant? Pot? Cât mai durează până ajungem?

– Așteaptă puțin, David! Astăzi vei intra în competiție cu un pescar de renume, care este tatăl tău. Dar dacă prinzi tu primul pește, sigur că-l poți pregăti!

Morgan protestă:

– Ce vă face să credeți că sunteți singurii care pot să pescuiască? Stați să mă vedeți pe mine!

– Morgan? spuse David. Și tu știi să pescuiești?

– Sigur că știu. Întoarce aici, Grant. Îi arătă o potecă pe care noroiul se uscase.

De mult timp n-a mai venit nimeni pe aici. Mă întreb dacă se mai poate trece. Știi, David, când eram copil, familia mea venea aici la picnic. Ne petreceam ziua pescuind, jucând cărți. Era așa de frumos...

– Părinții tăi te-au adus aici? o întrebă David cu un glăscior subțire.

– Da, confirmă ea.

– Așa cum venim noi astăzi?

– Da, David, așa cum venim noi astăzi.

Deodată, Grant opri motorul cam abrupt.

– Copii, nu putem trece mai departe.

Morgan se uită în jur. Erau înconjurați de tufișuri.

– E bine, suntem aproape de râu. Descărcăm bagajele și mergem pe jos. Ce zici, David?

– Eu voi duce undițele, spuse David, cu chipul plin de emoție.

– Fiule, tu vei duce undițele, eu hrana și lada frigorifică.

– Se aude apa deja! strigă David care pornise în frunte.

Morgan și Grant se duseră să ia restul de articole din portbagajul mașinii. Grant o privi lung.

– A fost o idee grozavă să venim aici, Morgan. Ai văzut cum îi strălucesc ochii lui David?

Ea încuviință.

– Am știut c-o să-i placă. Apoi lăsă ochii în jos, pentru a nu-i mai întâlni privirea.

– Înțeleg că pentru tine nu este așa de ușor, la scurt timp de la moartea tatălui tău, Morgan. Să mergem, altfel David va prinde peștele până ajungem!

Și într-adevăr, David reușise! Apoi, pentru că se bucurase prea mult și exclamase de zeci de ori, a fost la un pas să-l piardă. Dacă n-ar fi fost Grant, peștele și-ar fi recăpătat libertatea. El intrase în apă pentru a-l recupera. Nu mai conta acum că blugii îi erau uzi.

David și Morgan se prăpădeau de râs, văzându-l cum tremură. Apoi, Grant i-a întins peștele fiului său.

– A fost ultima șansă, fiule; pe viitor, să-l ții bine în undiță.

– O, slavă Domnului! Mi-ai salvat peștele, tată! Acum pot să-l prepar?

– Sigur, fiule, zise Grant, încă tremurând de frig.

-O, dar ești ud, Grant! exclamă Morgan văzându-l. Oricum, ești un erou; sunt sigură că David nu va uita scena asta niciodată. Nici eu.

Morgan și David continuară să pescuiască, să vorbească, să coboare pe stâncile mai joase, unde apa era mult mai clară și puteau vedea peștele pe fund.

Când au prins peștele următor, David i l-a întins lui Morgan, spunându-i:

– Fii atentă să nu-l scapi, tata nu mai intră din nou în apa asta rece!

– Ce se poate mânca? îl auzi pe Grant, sunt lihnit!

Morgan lăsă undița jos și-i făcu semn cu ochiul puștiului:

-Vom mânca pește, desigur! David ni-l va găti!

– Foarte bine, s-o facem cât mai repede, îi grăbi Grant.

Morgan întinse o față de masă colorată sub un copac și se așezară în jurul coșulețului cu mâncare toți trei. Îi oferi un sandviș lui David, apoi lui Grant.

– David, mănâncă-l înainte de a începe să pregătești peștele!

– Ai avut o idee grozavă, Morgan, să venim aici!

– Da, trebuia să vin cu ceva care să se compare cu pizza de aseară.

David se duse să adune lemne pentru foc, iar Morgan își strânse picioarele sub ea, încercând să ignore trupul

acela puternic de care se lipise seara trecută. Dar asta fusese cu o seară în urmă, deși îi făcuse mare plăcere. Trebuia să-i spună lui Grant ce gândea.

– Grant.... aseară...

El o întrerupse.

– Uite ce este, Morgan, mă simt răspunzător pentru cele întâmplate. Eu am adus vinul. Îți înțeleg poziția. Ce s-a întâmplat aseară nu se va se repeta, te asigur că nu se va repeta. Te consider o femeie foarte atrăgătoare și am reacționat ca atare. Dacă nu-ți place de....ridică din umeri, oarecum indiferent, lucru care pe ea o înfurie.

– Nu se pune problema că nu mi-a plăcut....numai că n-aș vrea să devină un obicei. Ar putea fi...

– Periculos? El începu să râdă. Nu-ți face probleme, Morgan. Știu să mă retrag. Există alt bărbat în viața ta? Spune-mi și te vom deranja cât se poate de puțin.

– O, nu. Răspunsul ei veni prea repede și încercă să-și domolească vorbele; nu este momentul. De fapt, cât am fost în Europa, majoritatea prietenilor mei s-au căsătorit.

El se rezemă în cot și o privi lung.

– Am fost foarte sincer Morgan; dacă vrei să-ți petereci un weekend singură, nu trebuie decât să ne spui. Vom dispărea într-o secundă.

Ea începu să râdă, stânjenită.

– Dacă va fi cazul, îți voi spune, Grant.

Grant zâmbi, iar ochii lui zăboviră puțin mai mult asupra ei. Apoi începu să admire piscurile munților.

– Ce loc frumos pentru a crește un copil! Ce bine îi face lui David libertatea și distracția asta cu pescuitul. Uită-te la el. Se bucură de fiecare clipă.

– Da, este un loc grozav pentru copii. Îmi amintesc că și eu mă bucuram la fel.

– Veneai adesea cu părinții aici?

– Ori de câte ori puteam lipsi de la școală. Verile mi le petreceam aici. Aveam vreo zece ani pe atunci.

– Te rog, continuă, Morgan, o încurajă el.

După o pauză, ea continuă.

– Atunci a murit mama și eu am rămas singura femeie din familia noastră de bărbați. Am crescut și locul ăsta a început să mi se pară plictisitor. Mi s-a ivit ocazia să mă duc în Europa cu niște prieteni. Am decis să părăsesc școala înainte de a absolvi, spre supărarea tatălui meu.

– N-a vrut să te lase ?

– Desigur tata a încercat să mă convingă să termin. Dar turneul meu prin Europa a durat mai mult decât ar fi trebuit. Am stat acolo trei ani. N-am realizat cât de mult i-a displăcut felul meu de a trăi decât la moartea lui.

După un moment Grant o întrebă:

– Te-ai întors din Europa la funeraliile tatălui tău? Sau erai deja în Statele Unite?

Morgan îi aprecie sinceritatea. Nu prea vorbise despre moartea tatălui ei, dar Grant părea un ascultător disciplinat. Cu un oftat, îi spuse:

– Mă aflam la Amsterdam când am primit telefonul. Nu-l mai văzusem pe tata de trei ani. Dar îl știam sănătos. N-a avut nici un fel de simptome înaintea acelui atac de cord. A murit pe loc.

Grant îi spuse pe un ton grav:

– Îmi pare rău, Morgan. Știu că tu și tatăl tău ați fost apropiați. Adam spunea că erai preferata lui.

Ea încuviință.

– Am crezut că suntem apropiați, dar testamentul pe care l-a lăsat mi-a schimbat convingerile. Ți-a spus Adam despre asta?

El scutură din cap.

– N-am discutat despre testament.

– Din felul în care a distribuit moștenirea, nu pot decât să cred că m-a urât.

– Chiar așa de rău este?

– Pentru mine, da. Adam și Brett au primit clădirile birourilor din Denver, care deja produc bani. Eu m-am ales cu acest ranch. Ei obțin profit deja. Eu nu fac decât să încerc să pun ranchul pe picioare.

– Dar este o provocare, Morgan!Este un loc minunat și promițător!

Ochii ei străluceau de mânie.

– La naiba cu provocarea! Cine crezi că vrea să muncească atât de mult încât să aibă bătături în palme? Eu, nu!

Grant întinse mâna spre ea.

– Dar pentru asta m-ai angajat, Morgan!

Morgan încercă să se controleze când îi răspunse.

– Tu nu știi cum mi-a schimbat tata viața! De fapt, cum mi-a ruinat-o!

Încercă să-și retragă mâna pe care Grant o săruta.

– Te rog, nu face asta, Grant. Simțea puterea lui fantastică, se simțea foarte atrasă de el.

El veni mai aproape, îmbrățișând-o.

– Morgan...

Nu mai apucă să-i răspundă, pentru că Grant o sărută. Abia simțit la început, apoi plin de pasiune. Senzațiile pe care i le producea erau prea minunate, prea puternice pentru ca să le pună capăt. Nu acum. Veni mai aproape de el. Grant îi simți trupul topindu-se de al lui.

Apoi, mâinile lui fierbinți intrară pe sub pulovărul ei, după care ajunseră la sâni. Nici unul nu era conștient de David care se apropia în fugă.

– Hei, Grant, uite ce-am găsit!

Vocea copilului îi făcu să pună capăt acelui moment de pasiune și se ridicară cât au putut de repede.

– Ce-ai găsit, David? reuși Grant să murmure.

– Vezi cosașul ăsta?

Chipul lui David strălucea de bucurie.

– E grozav, fiule, răspunse Grant.

– L-am putea folosi drept momeală? Vrei să pescuim din nou?

– Nu, nu încă, David. De ce nu încerci să prinzi mai mulți? Uite, poți să-i pui aici, în cutia asta.

David se strădui să îndeplinească cerința tatălui său. Se lăsă o tăcere nefirească.

Ochii lui Grant, de culoarea oțelului, întâlniră ochii căprui ai lui Morgan.

– Morgan, eu...

Morgan îi spuse cu sinceritate.

– Nu trebuie să -mi explici nimic, Grant. A fost și vina mea, dar nu trebuie să se mai întâmple. Am un ranch de condus. În stilul ăsta, nu vom termina niciodată.

– De ce nu te-ai gândit că tatăl tău ți-a lăsat ranchul, convins fiind că ai putea să-l transformi în ceva grozav....

– Deocamdată, sunt prea multe de făcut aici. Nu pot decât să pun locul ăsta pe picioare, sau să-l pierd. De fapt, m-a forțat să fac ce-a vrut el.

– Ce vrei să spui? La ce te referi? o întrebă Grant uimit.

– Există o condiție: ori fac ranchul profitabil într-un an, ori îl împart cu frații mei. Oricum, sunt convinsă că-l voi pierde.

– Să-l faci profitabil într-un an? Este aproape imposibil. Dumnezeule, Morgan, de ce ți-a făcut asta? De asta ești atât de hotărâtă să ne apucăm imediat de treabă!

– Am toate motivele să fiu așa! Adam a încercat să mă ajute, dar știi ce s-a întâmplat. Brett m-a sunat să mă întorc acasă până vor putea ei să mă ajute.

– Crezi că tatăl tău a vrut să te facă să fii independentă?

Morgan îl privi ciudat. Cât știa acest bărbat despre ea?

Recunoscu:

– A vrut să mă stabilesc undeva. Să rămân aici, în țară. N-a îndrăznit să spună: să mă căsătoresc. Cu acest testament m-a forțat să-mi schimb viața, să fac ce-ar fi vrut el. Și mie îmi displace asta. Frații mei n-au fost nevoiți să schimbe nimic. Viețile lor sunt la fel... sau mai bune. Au bani mai mulți și proprietăți.

– Nu uita, o opri Grant că au și responsabilități mai mari. Nu este ușor să conduci o afacere, Morgan.

Ea oftă.

– Știu asta. Dar se pare că tata s-a gândit că nu sunt capabilă să mă ocup de acest ranch și tocmai de aceea mi l-a lăsat.

Și pe ăsta mi l-a lăsat cu niște condiții. Slavă Domnului că am un fond de unde pot să iau bani, fără să cer consimțământul fraților mei!

Brusc, Grant se însufleți:

– Morgan, cu toată modestia îți spun că tot ce-am făcut până acum aici este minunat. Iar eu am acceptat provocarea, mai rămâne să-l transformăm să aducă și profit. Nu știu dacă vom reuși vara asta, mi se pare timpul prea scurt. Dar vom încerca! Ce zici? Ți-am spus că pot sta aici toată vara! Crede-mă, vom reuși împreună!

Morgan îl privi cu îndoială. De ce era așa de dornic s-o ajute? Asta era provocarea, sau chiar ea însăși?

– Desigur, Grant, mi-ar plăcea să le arăt lui Adam și lui Brett că pot face ceva minunat, fără ei. Dar nu știu...

– Împreună vom putea, Morgan! Sunt sigur!

Ea zâmbi în fața entuziasmului lui școlăresc.

– Grant nu știi nimic despre ranchuri, cât despre mine... ce să mai zic?

El ridică din umeri.

– Vom învăța împreună. Acum, hai să-l căutăm pe David, înainte de a prinde toți cosașii din zona asta.

O luă de mână și alergară pe câmp împreună.

***

Era târziu, dar Morgan nu putea să doarmă. Măsura încăperea cu pași mari. Se gândi la ziua petrecută cu David

și cu Grant. Fusese grozavă și și-o va reaminti întotdeauna cu bucurie.

Apoi discutase cu Grant. De ce să nu-i accepte ajutorul? Asta îi dădea puterea de a merge mai departe. Dar un alt gând începu s-o chinuiască. Grant va sta toată vara, și apoi?

Nu! Nici nu-l cunoștea! Și cu toate astea trebuia să facă ceva... cândva. Asta era o altă clauză a testamentului, despre care nu-i spusese lui Grant. Îi putea oferi stabilitatea de care avea nevoie pentru David și un dar consistent de nuntă.

Sub imperiul gândurilor începu să hoinărească prin ranch. Îl va convinge pe Grant că era și spre binele lui. Atunci poate o va ajuta. Ridicând privirea, observă o lumină mică, gălbuie, la fereastra lui. Nu dormea nici el!

Dacă o va refuza? Dacă pleca imediat? Dacă ... strica totul?

Dacă... dacă... dacă... dar dacă accepta?

Se opri o clipă, auzind zgomotul făcut de mașina de scris. Grant lucra, bietul de el!

Ciocăni încet la ușă, apoi așteptă. Zgomotul mașinii se întrerupse și Morgan își ținu răsuflarea.

Îl auzi străbătând încăperea, venind spre ușă. Avea cămașa descheiată.

– Morgan? Ce s-a întâmplat?

– Grant... eu... când îi reveni vocea, i se păru că sună jenant.

– Morgan, te simți bine?

Trebuia să -i spună pentru ce venise!

– Grant, vrei să te căsătorești cu mine?

Capitolul 4

Grant era uluit, furios poate chiar simțea repulsie din cauza întrebării ei. Probabil va pleca imediat ce-și va putea trezi fiul și-și va face bagajele. Morgan era sigură acum că reușise să distrugă și acea relație de prietenie, care începuse să se înfiripe între ei. Dacă el ar rămâne, lucrurile n-ar mai putea fi la fel între ei. Dar știa că Grant nu va rămâne. Va pleca și o va lăsa singură în tot ranchul ăsta mare. Va fi uluit că o nebună îi ceruse să se căsătorească la o săptămână după ce-l cunoscuse.

Nesigură, Morgan îi evită privirea. Nu-i plăcea să se umilească în fața lui, din cauza tatălui ei și a testamentului acela imposibil.

Deodată, Grant izbucni în râs.

De fapt, râdea chiar de ea. La naiba cu acest bărbat! O, cât îl ura!

Dar apoi, el o prinse în brațe. Îi ridică bărbia încet, forțând-o să-l privească. Îi spuse cu un glas răgușit:

– Morgan, ce-ai spus?

Ea strânse din dinți, pentru ca să nu plângă, să nu se mai umilească în fața acestui bărbat. O dată a fost destul, mai mult decât destul pentru Morgan Cassity.

– Ia mâinile de pe mine!

– Nu fugi de mine, Morgan, trebuie să vorbim! Nu mi se întâmplă prea des să fiu cerut în căsătorie și aș vrea să știu motivul. Doar nu este din dragoste!

Ea spuse răspicat:

– Nu, nu este din dragoste, ci pentru o chestiune de afaceri!

– Poftim?

Morgan lăsă capul în jos. O, de ce făcuse asta?

– De ce nu pleci, să mă lași singură? Ia-ți lucrurile și pleacă! Apoi râzi cât dorești! Grant Lemaster, vei putea râde de acea femeie nebună care te-a cerut în căsătorie într-o noapte! Iar acum dă-mi drumul, mă dor brațele!

El o ținu în continuare de mână.

– Morgan, să intrăm în casă și să discutăm în liniște, deoarece mă intrigă invitația ta. Sunt curios în privința motivului.

– Și foarte amuzat!

– Îți promit că nu mai râd. Morgan, mă interesează propunerea.

Ea îl privi printre gene, de parcă s-ar fi îndoit că spunea adevărul.

– Vei scrie o carte despre asta, nu?

– Morgan, ți-am spus, sunt de acord să mă căsătoresc cu tine.

Oare auzise bine?

-Morgan, răspunsul meu este afirmativ.

Ce mai putea să spună acum? Cum să-i explice? Oare își dorea cu adevărat să se mărite cu el?

Îi răspunse cu un glas șovăielnic.

– Ești...sigur?

– Sincer? Nu. Cum naiba să fiu sigur, când abia te-am cunoscut? Probabil ai o problemă, altfel n-ai fi făcut o astfel de propunere. Dar vreau să te ajut. Ești însărcinată, Morgan?

– Nu!

Poate Adam vorbise prea mult cu Grant, poate-i spusese că sora lui își petrecuse cam mult timp în Europa cu ... diferiți bărbați.

– Nu, nu sunt însărcinată! Și nu am probleme!

– Atunci, de ce vrei să mă însor cu tine? Te forțează cineva, ceva?

-Nu, sigur că nu... Grant, uită ce ți-am spus, a fost o nebunie de moment!

– E prea târziu, Morgan; m-ai întrebat, iar eu am acceptat. Acum să intrăm pentru că e cam frig și nu vreau să te îmbolnăvești.

Intrară în casă, Grant îi făcu ciocolată fierbinte și ea începu să-i vorbească despre clauzele din testamentul tatălui ei.

– Așadar, va fi o căsătorie cu un scop bine definit, să spunem. Nu vor exista privilegiile unei căsătorii obișnuite, îi explică Morgan cu tact.

El o privi amuzat.

– Te referi la privilegiile sexuale?

– Exact.

El ridică din umeri.

– Eu eram îngrijorat în privința împărțirii proprietății și ... a custodiei.

Morgan răsuflă ușurată. Cel puțin, nu va avea relații sexuale cu el, și lui nu părea să-i pese.

– David? Nu se gândise la el. O, n-aș interveni vreodată în relația cu fiul tău, Grant.

– Aș vrea să stipulez asta în scris.

Ea ridică din umeri.

– La căsătorie voi avea cincizeci și nouă de mii de dolari, ai mei... pardon, ai noștri. Ți-i voi da, dacă vei

rămâne destul de mult ca să punem ranchul pe picioare, pe la sfârșitul verii. Atunci vei primi banii. Fără alte obligații. Dar ranchul rămâne al meu. Și toate astea în scris.

– Mi se pare rezonabil, spuse Grant. Tu păstrezi ranchul, eu copilul. La sfârșitul verii, suntem chit. De acord?

Morgan încuviință.

– De acord!

Zâmbi și-i întinse mâna. Astfel pecetluiră aranjamentul la care nici unul din ei nu visase. Acest ranch din Colorado va fi locul unde-și vor petrece o vară unică, neobișnuită.

A doua zi, începură să facă analizele necesare în vederea acestei căsătorii bizare.

Când se întoarseră a doua zi la ranch, Grant îi spuse:

– Morgan, cred că ar trebui să mai angajăm oameni; ar fi bine să fie cineva în care să putem avea încredere. Ne-ar trebui ajutoare pentru staule, pentru cai și desigur pentru bucătărie.

Morgan îi privi lung:

– Să stabilim chiar de la început: nu-mi place bucătăria. Nici să fac treabă în casă.

– Nici în pat?

– Nici acolo!

– Atunci, să angajăm pe cineva care să gătească.

Să facă și curățenie!

Morgan nu rezistă să nu-l tachineze.

– Și pentru dormitor? Ai pe cineva în minte?

– O să mă descurc cât se poate de discret, ca și tine. Cât despre casă, da am pe cineva; un cuplu în vârstă din Durango, care se pricep la ce ne trebuie nouă. Sunt sigur că soția lui va fi dispusă să gătească.

Morgan era conștientă că ajunseseră într-un moment în care aveau nevoie de ajutor. Și oricum, trebuia să mai angajeze mână de lucru. De ce să n-o facă acum? Și ar fi mai plăcut să mai existe oameni în casă în afară de ei trei.

– Sigur că trebuie să angajăm. Iar cuplul despre care vorbești pare potrivit. Aș vrea totuși să-i cunosc înainte. Voi cere ajutorul lui, ca să aduc caii sălbatici de la Ignacio.

– Caii sălbatici? repetă Grant.

– A fost ideea lui Adam să aducem cai sălbatici, ca să-i îmblânzim. De altfel, sunt și mai ieftini. Grant, nu sunt chiar sălbatici, sunt de fapt mânji, neînvățați să fie călăriți.

– Morgan, știi ce probleme am putea avea cu caii neînvățați cu șaua?

Ea ridică din umeri.

– Nu m-am gândit la asta. Nu știi să domesticești cai? Intră în sarcina ta, oricum.

– Doamne ferește, Morgan! Vrei să mor? N-am mai făcut asta de ani buni!

– M-am gândit că te-ai putea ocupa de problema îmblânzirii cailor, iar eu de renovare și de achiziții. Tot tu te-ai ocupa de micul dejun la Rocking M Ranch.

– Rocking M Ranch? Mai bine i-ai spune Lazy-Leneș- Ranch, ar fi mai aproape de adevăr.

– Dragul meu, nu fi așa de caustic! Să consider asta prima ceartă de cuplu căsătorit? Și nici n-am apucat să ne căsătorim încă!

Morgan îl privi lung pe cel care urma să-i fie soț. Iar la sfârșitul verii, el își va lua banii și va pleca. Nu ieșea în pierdere după vara asta de muncă. Iar ea își va continua viața, fără soț, fără răspunderi. Dar pentru asta trebuia să treacă prin ceremonia cununiei. Propria ei cununie!

***

Morgan privea munții ale căror piscuri albe străluceau la distanță. Erau atât de calmi, de constanți, mereu acolo...Faptul că îi văzuse, că-și luase putere de la ei, o făcu să îndure mai ușor această zi a cununiei.

Grant se va întoarce curând. O surprinsese spunându-i că el și David aveau nevoie de haine adecvate pentru ceremonie. Asta o pusese pe gânduri, realizând că și ea

trebuia să îmbrace o rochie, să renunțe la blugi și la pulovăr. Sau poate era bine să se îmbrace conform statutului ei social.

Zgomotul făcut de motorul unei mașini o făcu să se întoarcă. Grant și David coborau din mașină. Erau îmbrăcați elegant amândoi. Chiar și micul David avea cizme noi, pantaloni bej și sacou .

Morgan realiză în acel moment că nu se gândise la copil. Oare o voia ca mamă? Nici nu discutase cu el; probabil Grant îi spusese. Știa doar că nu va avea voie să intervină în custodia lui David, când va divorța de tatăl lui. Poate nu va reuși să-i fie mamă, dar o prietenă, poate.

Deschise ușa dulapului și căută o rochie adecvată, care să dea un aer festiv ceremoniei de dragul copilului. Privirea îi căzu asupra unei rochii cumpărate anul trecut la Paris. O purtase doar de două ori; odată la cununia unui prieten în Grecia, când era cu Andre...pentru el o cumpărase. O îmbrăcă repede, încheind nasturii mici de perlă. Era mulată pe corp, cu mâneci lungi, cu decolteu în formă de V. Se privi în oglindă, întrebându-se dacă rochia nu era cumva nepotrivită pentru propria cununie. Decise apoi că era doar impresionantă. Poate lui Grant i se va părea seducătoare mireasa lui.

Dar de ce– mi pasă ce crede Grant? Este doar o afacere pentru amândoi.

Își trecu o mână prin păr, lăsându-l liber pe umeri. Poate că David o va accepta ca mamă deși era ceva pe termen scurt. Deschise ușa spre încăperea unde așteptau David și Grant.

David reacționă primul.

– O, Morgan, ce frumos arăți!

Morgan roși, evitând să-l privească pe Grant.

– Mulțumesc, David. Și tu arăți grozav astăzi. Tocmai de aceea am considerat că ar fi bine să îmbrac și eu ceva deosebit.

– Ce frumoasă este, tată! insistă David. Nu-i așa?

– O, da,... este foarte frumoasă, încuviință Grant.

Grant zăbovi cu privirea asupra decolteului ei adânc, apoi observă că roșise.

– Da, Morgan, mă voi considera foarte norocos să-ți fiu alături astăzi.

Vru să-i ia mâna, dar ea și-o retrase brusc.

– Nu am nevoie de complimente, Grant. Amândoi știm prea bine care sunt dedesubturile acestei afaceri.

El îi deschise portiera mașinii.

– M-am gândit că ai vrea un buchet frumos de mireasă, îi spuse oferindu-i un aranjament de nu– mă– uita, cu o mică orhidee în mijloc.

Morgan atinse instinctiv petalele orhideei. Era un gest frumos și nu putea rămâne indiferentă.

– Îți mulțumesc, Grant, murmură cu capul în jos, pentru a-i evita privirea. Nu era bine să-i vadă lacrimile care-i invadaseră ochii. Oare lui chiar îi păsa de acest eveniment?

Părea că încearcă să facă o zi memorabilă. Familia ei nu știa că se căsătorește. Îi va anunța mai târziu.

***

Se întoarseră spre casă, încordați și tăcuți. Morgan încercă să ignore faptul că Grant arăta uluitor în acel costum bej din păr de camilă și cămașa de culoarea șampaniei. În condiții normale, Morgan nu și-ar fi ascuns admirația față de bărbatul cel chipeș de lângă ea. Dar acestea nu erau condiții normale. Se simțea condamnată la o căsnicie lipsită de dragoste, cu un bărbat pe care abia îl cunoștea.

Se semnase contractul de căsătorie, cu dorințele fiecăruia. Grant nu va interveni în proprietatea ei. Ea nu se va implica în custodia copilului. Se înfățișaseră cu oarecare nervozitate ofițerului stării civile, care era o femeie. Aceasta le citi jurămintele de căsătorie, zâmbindu-i mereu lui Grant.

Când ajunseră la partea cu inelul, Morgan îl privi pe Grant, neștiind ce să facă. Nici nu se gândise că va fi necesar și un inel. Grant duse mâna la buzunar și scoase de acolo un inel pe care i-l strecură pe deget.

Morgan lăsă privirea în jos. Pe degetul ei se afla un superb inel de argint filigranat, cu un turcoaz.

– Acum, puteți săruta mireasa.

Și cu acestea, erau căsătoriți.

Morgan văzu cum chipul lui Grant se apropie de al ei, apoi cum Grant o sărută. Aplauzele veniră din partea lui David.

Când ieșiră, Morgan îi atinse ușor brațul celui care acum îi era soț.

– Grant...ezită ea. Nu trebuia să cheltuiești atât. Acest inel este superb.

– Timpul a fost prea scurt, n-am avut cum să găsesc un diamant.

Ea ridică din umeri.

– Diamantele se spune că sunt pentru totdeauna. Și noi știm că această căsătorie este temporară. Îmi place teribil de mult acest turcoaz! Dar n-am mai văzut până acum turcoaz atât de verde.

– Acest turcoaz provine dintr-o mină din Utah, Morgan. Turcoazul din Thunder Mountain este foarte valoros acum pentru că mina a fost închisă de douăzeci de ani.

Este foarte rar.

– Ce semnificație spuneai că are?

– Se spune că cel care-l poartă va fi iubit pe vecie. Grant îi sărută fiecare deget pe rând.

– Crezi în acest mit?

El ridică din umeri.

– Noi l-am putea transforma în realitate.

– Îl voi purta cu multă mândrie, Grant. Apoi, privind spre David, îl întrebă: sper că David nu va fi afectat de tot ce se întâmplă între noi...

– Această căsătorie ne va afecta pe toți, Morgan, mai mult sau mai puțin. Voi face totul ca să-l protejez pe David și sper că și tu vei face același lucru.

Da, toți vor fi afectați de această căsătorie. Morgan începu să se simtă vinovată că implicase și un copil în această afacere urâtă.

Dacă lui Grant îi păsa atât de mult de copil, de ce acceptase să intre în jocul acesta? De ce? Pentru bani, desigur. Grant nu avea de pierdut decât timp, dar câștiga foarte mulți bani.

Atinse inelul aflat pe degetul ei și oftă.

După masă, au mers să cunoască acel cuplu recomandat de Grant. Boyd Simpson era un bărbat înalt și slab, trecut de cincizeci de ani.

Șchiopăta puțin.

Willa Simpson, soția acestuia, era o femeie simplă dar veselă, care fu imediat de acord să preia treburile casei. Morgan îi îndrăgi imediat pe cei doi Simpson.

Morgan și Grant și-au petrecut după– amiaza căsătoriei făcând reparații la staulul unde a doua zi urma să fie aduși caii. Terminară destul de târziu. David era frânt de oboseală și trebuia spălat. Ca de obicei, Grant se ocupă de copil, iar Morgan rămase să se gândească la ziua cununiei ei... dar mai ales la noaptea care urma. Era foarte tristă și melancolică atunci când auzi cum bate cineva la ușă.

– Morgan? Era vocea lui Grant.

Soțul ei. Soțul! Ce ciudat suna!

– Da? Ce dorești?

– Am crezut că vom sărbători, este noaptea nunții noastre.

Morgan se uită cam acru la sticla de șampanie.

– Ce să sărbătorim? Cererea mea în căsătorie?

Răpunsul lui a fost al fel de necruțător.

– Și a mea.

– A ta? Dar tu n-ai fost compromis în niciun fel! Nu ai nimic de pierdut! Câștigi foarte mulți bani! N-ai făcut o afacere rea, Grant Lemaster!

Grant traversă încăperea, apropiindu-se cu un pahar cu șampanie.

– Este pentru tine, doamnă Lemaster.

Nu ai nimic de pierdut în afară de ranch. Pot să plec acum? Mâine, Boyd îți aduce caii. Poți să-i îmblânzești și singură. Ai mai putea să și...

– Foarte bine, Grant! Știu că am nevoie de tine! Și realizez că te afli aici pentru că eu ți-am cerut asta. Îți sunt recunoscătoare c-ai acceptat să te însori cu o femeie în situația mea!

Grant o privi lung.

– Abia acum încerci să-mi spui că ești însărcinată?

– Grant, ți-am mai spus că nu sunt însărcinată, că nu acesta este motivul pentru care m-am măritat cu tine. Eu mă refeream la testamentul tatălui meu. Puțini bărbați s-ar însura în aceste condiții. Înțeleg că ești cam arțăgos în seara asta, dragul meu soț.

– Probabil încerc să mă potrivesc cu felul tău de a fi, draga mea soție.

Se înfruntară, apoi Morgan se întoarse spre șemineul gol.

– Uite ce este, Grant, mă tem că sunt cam prost dispusă în seara asta. Nu așa mi-am imaginat că mă voi căsători și asta mă face să fiu cam morocănoasă. Am vrut să existe și dragoste, eventual...oricum, am nevoie de tine vara asta.

– Crede-mă că te înțeleg foarte bine, Morgan. Uite, bea paharul ăsta ca să te relaxezi. Cred că ai nevoie de el.

– Pentru ca să fiu mai dispusă pentru favoruri sexuale?

– Nu mă aștept la niciun fel de favoruri, Morgan. Ai spus foarte clar că nu vor exista.

Ea se ridică, aruncându-și părul blond pe spate.

– Și așa va fi! Ai fost foarte bun cu mine întreaga zi. Dar toate florile din lume, toate inelele nu mă vor face să-mi schimb hotărârea.

– În acest caz, bucură-te singură de această sărbătoare, doamnă Lemaster.

Grant ieși, lăsând-o să-și petreacă singură noaptea nunții.

Capitolul 5

– Au venit, Morgan! Sunt aici! strigă David, entuziasmat. Puștiul îi văzu apoi pe Grant și pe ajutorul lui Boyd Simpson.

Morgan, pe care o durea tot corpul din cauza muncii, lăsă deoparte furca și părăsi zona unde răspândise pentru animale fân nou cosit. Zâmbi, mândră de ceea ce făcuse. Împreună cu Grant făcuseră în ultima săptămână pași importanți în transformarea ranchului, aducându-l cu fiecare zi mai aproape de ceea ce-și doreau. Ea și David îl ajutaseră pe Grant să repare ușile, porțile, ferestrele, să pregătească țarcul pentru animale. O zi sau două după cununie se simțiseră cumva îngrădiți, dar fiind prea multă muncă acum nu-și mai puneau niciun fel de probleme.

Adoptaseră o relație soră-frate. Era o postură mai ușor de adoptat, întrucât relația lor nu era una tipică.

Grant era ocupat să introducă animalele nou venite în țarc, preluându-le de la Ignacio, iar ea făcuse curățenie, așternuse fân curat. Se gândi că Grant va fi mulțumit de munca ei. Dar apoi se întrebă imediat de ce o interesa părerea lui? Își privi mâinile roșii, asprite de muncă. Cu regret își aminti cum Grant îi sărutase mâinile și-i promisese că palmele lui vor duce greul, că vor avea bășici și umflături. Asta era înaintea căsătoriei. Lucrurile stăteau cu totul altfel acum; lui nu-i mai păsa de rănile ei.

Convinsă că țarcul era pregătit pentru primele animale, Morgan porni spre locul de unde se auzea glăsciorul lui David.

Grant îi reamintise că trebuia să încheie o asigurare pentru întreg ranchul.

Asta era o dovadă că ranchul începea să prindă contur, să devină realitate. Acum, cel puțin, era convinsă că Grant va rămâne aici toată vara și o va ajuta. Garanție era inelul cu turcoaz de pe inelarul ei.

Era pe înserat când îl zări pe Grant și brusc se simți cuprinsă de o dorință nebună de a-l îmbrățișa, de a-l săruta. În seara asta era obosit dar arăta ca un cowboy adevărat, foarte sexy. Nu arăta nicidecum a scriitor. Morgan își mușcă buzele frustrată.

Numai dacă n-ar fi fost forțată să se mărite cu el!

Poate altfel ar fi fost situația acum. Dar pe cine voia să păcălească? Se simțea teribil de atrasă de acest bărbat viril cu care se măritase, deși lupta cu această dorință primitivă.

Grant se întoarse brusc și privirile li se întâlniră pentru un moment. A fost de fapt o scurtă ezitare, dar impactul a lăsat-o pe Morgan uluită, întrebându-se ce gândea acest bărbat despre încăpățânata sa mireasă. Dacă ar fi aflat, poate ar fi fost uimită...Poate....

Fără a-și trăda în vreun fel gândurile, Grant o salută scurt, continuându-și munca, fără a-i mai acorda vreo atenție.

Bătrânul surprinse această privire, dar o interpretă altfel. Puse lanțurile unei căruțe și-i spuse lui Grant:

– Du-te la ea băiete, dacă vrei; termin eu aici.

Grant nu putu decât să se conformeze. Făcu câțiva pași spre Morgan. Probabil c-o ura foarte tare! Morgan închise ochii știind că va fi sărutată. Mâna lui aspră i se așeză pe umăr, o sărută pe obraz, foarte aproape de gură. Evitase totuși intenționat s-o sărute cu adevărat, dar doar ei știau asta.

Morgan se întrebă dacă va mai putea să îndure această farsă numită căsătorie mult timp.

– Vino să vezi caii pe care i-ai cumpărat.

Sunt animale foarte reușite.

Mutarea animalelor agitate s-a dovedit o muncă dificilă, deși era realizată de doi bărbați puternici. Morgan deschise porțile. David părea să fie peste tot, dar mai ales acolo unde nu trebuia să fie. Caii erau nervoși și un muncitor observând că David încurca desfășurarea normală a lucrurilor îl luă de David dintre ei. Puștiul insista să rămână și se manifestă gălăgios.

Grant ridică glasul la el. Era prima oară c-o făcea. Puștiul, de uimire, arăta de parcă ar fi fost lovit de trăsnet. Apoi o luă la fugă. Grant îl strigă, dar el nu-i răspunse. Morgan vru să-l consoleze, dar Grant interveni dur:

– Morgan, rezolv eu singur problema.

– De ce ai țipat la el? Este doar un copil!

– Trebuia să-l las să fie călcat în picioare de cai sălbatici?

– Nu trebuia să ridici glasul la el.

– Morgan, mă ocup de copilul meu așa cum consider. Înțelegi?

– Sigur că înțeleg, ești încăpățânat ca un catâr și susții că ai dreptate chiar când greșești!

– Dacă taci și te dai la o parte din calea mea mă duc după David.

– Ce vrei să faci? Să-ți ceri iertare? îl ironiză ea. Nu cred că poți face asta.

– Problema este că nu mă cunoști deloc, Morgan, murmură el evident nefericit, trecând pe lângă ea.

***

Morgan trânti ușa de la camera ei. Era agitată după discuția contradictorie cu Grant; lacrimile stăteau să izbucnească. Nu se mai simțise vreodată atât de frustrată, de neajutorată în toată viața. Străbătu încăperea cu pași mari; se simțea ca un animal în cușcă. Un animal sălbatic, se gândi cu amărăciune. Privindu-se în oglindă, observă că-i atârna părul neglijent, deși se pieptănase dimineață și-l strânsese în vârful capului. Își puse un disc cu Johny Mathis, preferatul ei, și se lăsă învăluită de vocea lui caldă, plăcută. Aici în intimitatea camerei putea să uite de Grant Lemaster și de problemele create de el. Hotărî să facă o baie, să asculte muzică, să-l dea uitării pe Grant.

În cadă, i se păru că aude uși trântite și glasuri ridicate. Nu avea decât o soluție; să se înfășoare într-un prosop și să iasă. Văzu ușa camerei ei deschisă. Aproape se lovi de un bărbat care ducea valize în fiecare mână. Realiză cu oroare că era soțul ei, Grant Lemaster!

– Grant!

Prosopul îi căzu și abia atunci realiză că Grant se delecta cu imaginea trupului ei complet gol.

Dumnezeule! se gândea Grant, cât este de frumoasă! Oare va putea să-și țină promisiunea și să continue toată vara această șaradă? Fără s-o atingă? Apoi realiză că se gândea la propria lui soție, că tânjea după atingerile propriei sale soții!

– Scuză-mă, Morgan, n-ar fi trebuit să accept de la început...

Morgan strânse imediat prosopul în jurul trupului, dar picioarele îi erau expuse în continuare.

– Ce faci aici? îl întrebă cu vocea tremurând încă.

Privirea lacomă a lui Grant se bucura de frumusețea picioarelor ei, a umerilor. O șuviță de păr scăpase din coc și-i atârna pe un umăr.

Pe un ton scăzut, dar bine modulat, el declară:

– Doamnă Lemaster, soțul tău nu va mai dormi de acum în casa cea mică. Își luă cu greu privirea de la ea și așeză geamantanul lângă perete. Era evident că nu avea intenția să plece... cel puțin deocamdată.

Morgan profită că era ocupat cu aranjarea valizelor ca să îmbrace blugii și tricoul. Era mai bine să fie îmbrăcată chiar dacă erau haine purtate decât să fie goală, sub privirile lui. Faptul că-și acoperise trupul o făcea mai puternică în fața lui.

– Unde naiba crezi că te duci? Nu dormi în camera mea! Ieși imediat, Grant! M-ai auzit? Nu-ți petreci noaptea în camera mea!

Grant era cu spatele la ea; își aranja lucrurile în dulap.

– Morgan, la atâția decibeli te aud până și coioții din San Juan. Nu mai țipa așa. Îl trezești pe David.

– David? Unde este?

Grant o privi cu nerușinare.

– L-am culcat într-un dormitor de pe hol. Cred c-a fost al unuia din frații ăi. Avea niște coarne de cerb pe perete.

– Grant, nu-mi spune că l-ai mutat deja pe David în această aripă a casei! Faptul că adusese aici copilul era un semn că nici el nu mai putea fi îndepărtat. Se folosea de copil pentru a-și atinge scopurile meschine.

– Te deranjează că David folosește una din camerele fraților tăi?

– Nu mă deranjează... dar...

– Bine, pentru că l-am culcat deja și n-aș vrea să-l trezesc. Aș vrea să afli că eu și David am rezolvat toate problemele înainte de culcare; acum, mă simt mai bine. Tu nu simți la fel, Morgan?

– Ba da, Grant. Trebuie să fii un mare bărbat ca să-ți ceri scuze și să-i spui unui copil de șase ani c-ai greșit!

– Morgan, David a înțeles că l-am certat din dragoste. Cred că și tu accepți asta.

Morgan îl privi cu ură.

– Mă îndoiesc că faci ceva din dragoste, Grant. Poate că David te crede; eu, însă, nu! Iar acum, ieși din camera mea!

– Nu ies din camera ta, dulcea mea mireasă, dar mai ales nu din patul tău. Spuse acestea cu o voce calmă și liniștită.

– Nici să nu te gândești! îl înfruntă Morgan, furioasă pe acest bărbat care intrase în dormitorul și în patul ei. Morgan își dori să fi fost puțin mai înaltă, ca să-l înfrunte mai bine. Ei bine, îi va arăta ea!

El o înfruntă cu curaj:

– Sunt soțul tău, Morgan.

Morgan ridică mâna să-l lovească, dar reflexele lui Grant au fost mai rapide.

A prins-o de mână cu putere înainte ca ea să facă vreo mișcare. Morgan a început să se lupte ca să se elibereze din mâinile lui, dar el o ținu strâns. O sărută cu duritate, cu forța.

Morgan nu mai fusese sărutată sau tratată atât de dur și reacționă cu toată ferocitatea împotriva acestui bărbat. Grant refuza să-i dea drumul. Având mâinile strânse singura ei șansă de scăpare erau picioarele, așa că-l lovi. Morgan uită că era încălțat cu cizme înalte de cowboy și loviturile ei nu-l dureau.

– Să nu te gândești că mă poți învinge, Morgan! șuieră el. Nu vei avea șansa!

Morgan era furioasă! Propriul ei soț folosea forța împotriva ei! Cine ar crede? Îi spuse strângând din dinți:

– Continuă, la naiba cu tine! Bruschează-ți propria soție! Te voi da în judecată!

Grant începu să râdă, dar o eliberă numaidecât.

– O, nu, Morgan, nu voi folosi forța împotriva ta, te voi face mai întâi să mă dorești, amenință el, trasând cercuri concentrice pe pielea sânilor. Morgan nici nu respiră de teamă că propriul trup ar putea s-o trădeze.

Vocea ei tremură de emoție:

– Așadar, mi-ai dovedit că ești mai puternic ca mine, Grant. Ce mai dorești?

– Pe tine. Pe tine te doresc, Morgan.

– Nu! Ți-am spus! Grant, mi-ai promis! Te rog...

Grant se opri brusc.

– Nu există dragoste în căsnicia asta. De fapt nici nu te pot considera soția mea. Pentru că între noi nu este nimic. Cu un geamăt, se depărtă de ea, se așeză pe pat și-și prinse capul în mâini, disperat. O, Dumnezeule, Morgan, nu putem avea o discuție decentă, fără să-mi amintești de viol și de acțiuni în instanță? Nu știu ce mi s-a întâmplat, voiam doar să vorbesc!

– Să vorbești? explodă Morgan.

Vii în camera mea, in intimitatea mea, mă asaltezi și despre asta vrei să vorbim?

– Știu că este puțin cam forțat, dar cowboy-ii nu prea au stil.

Pe chipul lui se vedea că este sincer; Morgan se simți dezarmată. Îi zâmbi. Amândoi își pierduseră controlul.

– Trebuie să recunosc că nu ai stil, dar faci abuz de forța fizică. Nu mă îndoiesc că vei îmblânzi fără probleme caii aceia sălbatici.

– Nu-mi lipsește forța fizică, dar în seara asta nu îmblânzesc cai sălbatici, voiam doar să discut cu soția mea.

Morgan simți că se înmoaie.

– Vorbește.

După ce trase aer adânc în piept Grant începu să străbată încăperea cu pași mari.

– Eu și David ne-am mutat în casa asta, nu mai stăm în bungalou.

– Când ai hotărât asta?

– După ce am discutat cu familia Simpson știu că ei agrează ideea bungalourilor de dimensiuni amri. Au nevoie de baie și de o cameră mică să le servească drept bucătărie. Le putem renova destul de ușor pentru ei. Familia Simpson merită un bungalou adevărat!

Morgan îi răspunse cu un surâs ciudat.

– Dar ce generos ai devenit!

Renunți la propriul bungalou ca să-l dai lor!

– Morgan, doar nu te-ai gândit să lași acei doi oameni să se înghesuie într-o singură încăpere, iar eu, soțul tău, să dorm în bungalou?

Ea ridică din umeri.

– N-am nimic împotrivă dacă așa vrei, dar tu unde te aștepți să locuiești?

Aici?

Pe David l-am instalat deja în camera fratelui tău, iar eu voi sta aici cu soția mea.

– Grant parcă ne-am înțeles să...

– Știu cum ne-am înțeles. Și indiferent ce s-a întâmplat în seara asta, nu voi mai face uz de forță.

Voi dormi în camera mică de alături și tot acolo voi lucra. Nimeni nu va ști adevărul în afară de noi doi. De acord?

Morgan, îmi pare rău de ce s-a întâmplat și nu vreau să -mi mai pierd vreodată controlul.

Morgan clipi des, stânjenită.

– Cred că și eu am exagerat. Te-am lovit, te-am împins...

– Bine, să uităm ce-a fost. Am nevoie de haine curate și de duș. Mâine este o zi mare; Boyd și Wila se mută aici, iar eu voi urca pe cel puțin unul din caii sălbatici. Cu acestea, Grant plecă.

Morgan rămase în pat cu picioarele adunate sub ea, simțindu-se foarte tristă după plecarea lui. Îl auzea mișcându-se alături și nu știa ce face. Deodată simți că ar fi vrut să-i mai simtă brațele în jurul ei, să mai fie sărutată.

Capitolul 6

A doua zi, Willa și Boyd Smith se mutară în bungaloul în care locuiseră Grant și fiul său. Imediat după ce au descărcat camioneta cu lucrurile lor, Grant și Boyd au plecat împreună să vadă caii, iar Morgan a rămas cu Willa încercând să facă vechiul bungalou locuibil pentru cei doi.

– Am găsit draperiile astea în dulap, Willa, cred că se potrivesc la ferestre. Cum ți se par?

– Foarte bune, când voi avea și galerie.

– Am tot ce-ți trebuie aici. Le pun eu la ferestre până ce aranjezi tu îmbrăcămintea în dulap.

– Mulțumesc, doamnă Lemaster, dar le pot pune singură; cred că aveți multe de făcut.

Morgan se opri, privind-o pe femeie.

– Deocamdată mă interesează doar să știu că v-ați instalat și că vă place aici. Willa, te rog să-mi spui Morgan. Aș vrea să-mi fiți prieteni, așa cum îi sunteți lui Grant.

Willa îi zâmbi. Avea un zâmbet frumos și în ochii albaștri i se putea citi o veselie molipsitoare. Da, își spuse Morgan, ne vom înțelege.

Willa o privi lung:

– Știi, Morgan, tu și Grant păreți cuplul perfect. Cred că și-a ales bine nevasta.

Morgan a fost puțin surprinsă de cuvintele femeii. Dacă ar fi știut că de fapt ea făcuse alegerea!

– Mulțumesc, Willa, dar știi că nu sunt prima lui alegere. Grant a mai fost căsătorit cu o indiancă. Mama lui David. Morgan consideră că era bine să discute pe față de la început problema copilului.

Willa o privi un pic cam uimită.

– N-am cunoscut-o, dar Grant spunea că abia v-ați căsătorit în ziua în care v-ați oprit în orășelul nostru să ne angajați.

Morgan îi zâmbi.

– Așa este, de fapt, ne-am căsătorit săptămâna trecută.

– Asta înseamnă că mai sunteți încă în luna de miere! exclamă Willa, încântată. Acum aveți nevoie să fiți singuri. Nu trebuie decât să ne spuneți, iar eu și Boyd ne vom ocupa de micul David.

Morgan roși.

– O, mulțumesc, luna de miere... așa este!

Morgan o conduse la bucătărie.

– Iat-o, aici este, Willa! Cea mai importantă încăpere din casă.

Cel puțin așa o consideră bărbații...Amândouă pufniră amuzate în râs.

Willa reținu oricum că era bine să evite discuțiile legate de căsătoria celor doi și de David, observând că Morgan nu se simțea în largul ei. După ce Morgan i-a prezentat casa cele două femei au ajuns la țarcul unde Grant și Boyd se ocupau de caii abia aduși. Cei doi erau ocupați, înșeuau caii ajustau șeile. În cele din urmă Grant încercă să încalece unul din cai dar acesta sărea, făcea mișcări bruște, se cabra, galopa apoi se oprea brusc și se învârtea în cerc. Morgan urmări speriată de moarte cum acesta îl aruncă pe Grant în aer, apoi cum acesta căzu pe pământ. Auzi vocea plină de furie a lui Boyd, strigăte, și nici nu realiză că îi intrase praful în nas și în ochi și că escaladase gardul țarcului și alergase la locul unde căzuse Grant.

– Te-ai lovit?

El făcu o încercare să se ridice. Morgan îl ajută, încercând să-l maseze, să-i aline durerea, nici nu mai știa bine ce făcea. Îi simțea mușchii foarte încordați. Strigătele lui Boyd stricară vraja momentului.

– Haide, Grant, trebuie să reușești până la urmă! Haide, ridică-te! Nu-l poți lăsa tocmai acum, trebuie să-l supui!

Grant se forță să se ridice și Morgan îl auzi bombănind:

– O să-l supun, chiar dacă-mi rupe fiecare os din corp, tot îl dovedesc!

Boyd strigă la ea să se dea la o parte, și Morgan îl ascultă urcând la loc pe gardul țarcului, unde se afla și Willa. Boyd avea dreptate, desigur. Grant trebuia să-i arate animalului cine era stăpânul. Trebuie să încalece din nou animalul.

Morgan știa că asta trebuia să se întâmple, dar nu putea să nu se gândească la tot ce îndura soțul ei. Suferi alături de el. În cele din urmă, omul și animalul, obosiți, epuizați, scăldați în sudoare, ajunseră să se înțeleagă și calul renunță la acele sărituri.

Boyd strigă, entuziasmat:

– Victorie, l-ai înfrânt! Acum, plimbă-l prin țarc!

Grant făcu așa cum îi spusese Boyd, iar Morgan răsuflă ușurată, dar foarte mândră de Grant. Alianța lor îl adusese pe Grant în situația periculoasă de a îmblânzi acești cai ... iar el era prea mândru și prea încăpățânat ca să renunțe. Morgan știa că domesticirea cailor este o muncă riscantă chiar și pentru experți. Nu voia ca Grant să rămână infirm din cauza ei!

***

Ciocăni încet la ușă, nevrând să-l trezească dacă adormise deja. Auzi un mormăit și deschise ușa încet, spunând:

– Eu sunt Grant...am adus ceva pentru spatele tău. Se strecură în încăperea unde el zăcea în întuneric, întins pe un pat îngust. Cândva, aceasta fusese încăperea ei și dormise chiar pe acest pat îngust. Grant avea un picior întins și mâna la ochi. Nu se mișcă, ci doar întrebă:

– Ce dorești?

Morgan trase aer în piept pe măsură ce ochii i se obișnuiră cu întunericul. Acum vedea că Grant era fără cămașă, îi vedea părul de pe piept, ceea ce îi trezi vechile dorințe.

– Grant, poate astea te vor ajuta... Se simți dintr-o dată intimidată de prezența lui. Ar fi vrut să-l atingă, dar...

El mișcă brațul un pic ca s-o poată vedea. Nu-i venea să creadă că acea făptură care stătea lângă patul său era pisica sălbatică din seara trecută. Părul blond îi cădea liber pe umeri, era îmbrăcată într-un capot transparent. Îl privea cu multă seriozitate și era... o, atât de frumoasă!

– Morgan... Ce...?

– Cine altcineva? Uite, bea asta. Te va ajuta să te relaxezi.

Grant întinse mâna după pahar și-i atinse degetele ca din întâmplare.

– Ce este? Se ridică nu fără să geamă și o privi curios.

Oftând, Morgan se așeză alături de el pe marginea patului.

– Șampania care a rămas, am crezut c-o să-ți facă bine. Presupun c-ai fi preferat o gură de whisky, dar...

El o întrerupse.

– Și asta e bună. Mulțumesc.

– Cum te simți?

El o privi cu un aer foarte serios.

– Ca naiba.

Ea încuviință, de parcă ar fi știut că acesta va fi răspunsul lui.

– Termină de băut și te voi ajuta să te întorci. O să-ți dau pe spate cu alifia asta, mi-a dat-o Willa. Spunea că este foarte bună pentru mușchi.

Grant o privi cu atenție.

– Oare visez, Morgan? Tu îmi aduci de băut? Și acum te oferi să-mi ungi spatele cu alifie?

Ea încuviință cu un zâmbet timid.

– Mă simt vinovată Grant.

Îmi pare rău că te-am pus în situația de a trebui să îmblânzești acei cai. Abia azi am realizat cât este de periculos. Și mai știu că n-am stabilit asta când am negociat ce vei avea de făcut.

– N-am negociat multe, Morgan...dar dacă tot ești aici și-ți este milă de mine, să încercăm remediul ăsta al Willei. Ce mai aștepți?

Morgan se simțea ca paralizată la vederea acelui spate musculos și începu să-l atingă cu mare grijă. Avea mușchii foarte încordați și parcă se crispau la atingerea ei. Îi acoperi tot spatele cu acea loțiune care mirosea a mentol. Observând că Grant tresărea la atingerea ei, îl întrebă:

– Te doare?

Grant nu răspunse imediat.

– Morgan, acel cal mi-a făcut-o. Nici nu-mi mai simt brațele, parcă mi-ar fi fost smulse. Dar nu te opri, fricționează-mă în continuare.

Morgan făcu așa cum i se spusese, masându-i spatele cu mișcări blânde, suave. Îi făcea plăcere să-l maseze, conștientă de intimitatea creată între mâinile ei și spatele lui.

– Cum este? Te simți mai bine? murmură ea.

– Mda, cum să nu. El oftă, așezându-se într-o poziție mai confortabilă. Nu te opri, Morgan, mă face să fiu aproape fericit că m-am însurat cu tine.

– Aproape fericit?

– Mda.

Ea continuă să-l maseze, zâmbind. Cu o seară în urmă s-ar fi simțit ofensată, dar acum, văzând prin ce trecuse pentru ea și ranchul ei știa că îi ceruse mult. Poate prea mult.

– Grant...

– Da?

– Îmi pare rău pentru treaba cu caii sălbatici, dar n-am știut ce presupunea asta și n-ar fi trebuit să-ți cer ție să-i îmblânzești.

– Nici nu l-am încercat încă pe Blue Velvet; abia mâine mă apuc de el.

Morgan simți că trebuia să intervină.

– Nu, Grant. Te rog, nu mâine. Odihnește-te câteva zile.

– Mâine este ziua, iubito. Îl călăresc sau...

Morgan avu impresia că nu aude prea bine și se aplecă spre el.

– Grant, nu te mai las să te urci pe el mâine, nici nu mi-am imaginat ce periculos poate fi, mai ales pentru cineva neobișnuit. Nu că tu n-ai fi ... astăzi ai fost foarte bun, dar nu vreau să riști din nou. De fapt, chiar m-am gândit să-l vând pe Blue Velvet. Și de acum înainte o să cumpărăm doar cai domesticiți. Mai avem nevoie de cai

sau de catâri, nu știu prea bine. Dar nu vreau să risc viața soțului meu cu caii sălbatici. N-o să mi-o iert niciodată, dacă ți se întâmplă ceva, Grant. Făcu o pauză și observând că el nu răspunde, îi spuse:

– Grant?

Se opri și ascultă cum Grant respira regulat.

Oftă și se ridică privindu-l încă o dată cum adormise într-o poziție foarte incomodă cu un picior aproape pe jos, cu celălalt peste plapumă. Era mai bine să-l trezească să-l ducă la ea în pat? Acolo s-ar putea odihni mai bine. Dar o putea face? Cum să doarmă cu el în același pat? Se întoarse și ieși din încăpere frustrată, uimită de cel pe care-l numea soțul ei.

A doua zi dimineața, ținându-se de promisiune Willa pregăti micul dejun pentru toți. De fapt, când apăru Morgan, bărbații terminaseră de mâncat și începuseră munca.

– Repară țarcul în care-l țin pe Blue Velvet, o informă Willa.

Morgan amestecă absentă cafeaua.

– Să repare țarcul? Dar ce are?Willa își turnă cafea și se așeză la masă cu Morgan. Îi răspunse cu voioșie la toate întrebările pe care i le puse aceasta.

– Știi ce poftă de mâncare are David? A terminat într-o clipă cinci clătite. Iar Grant...

– Le-ai făcut clătite cu carne? o întrebă Morgan. Nu este de mirare că sunt înnebuniți după felul cum gătești, Willa. Ce bine că te avem aici!

Willa se apropie de ea și o bătu încet pe umăr.

– Și eu sunt fericită că mă aflu aici, Morgan. Eu și soțul meu suntem onorați că tu și Grant ne-ați ales.

– Sentimentele sunt reciproce, Willa. Avem nevoie de ajutorul tău ca să punem ranchul pe picioare. Iar acum, spune-mi, ce este cu țarcul? Ieri nu erau probleme.

Willa scutură din cap:

– Blue Velvet a lovit toată noaptea cu copitele și dacă ar fi avut mai mult timp, ar fi distrus tot peretele; este un animal greu de domesticit.

Morgan ridică din umeri.

– Poate vor fi ocupați cu țarcul toată ziua și Grant nu va mai încerca să-l domesticească. Ce păcat că un animal atât de sălbatic a primit un nume atât de frumos!

Willa pufni în râs.

– Se pare că toți caii foarte greu de domesticit primesc un nume legat de Velvet-catifea. Cel de ieri a fost o pisicuță pe lângă Blue Velvet!

Morgan se încruntă.

– Nu poate fi atât de rău! Mai rău ca acela de ieri?

– Îmi amintesc un ranch din Montana, începu Willa, eram foarte tânără pe atunci. Se afla acolo un armăsar

Appalosa numit Calico Velvet, pe care nu-l putea călări nimeni. Boyd înblânzea cai în fiecare zi și-l încercase și pe acest diavol de vreo trei ori. Văzând asta, m-am gândit că poate aș reuși eu ceea ce el nu reușește. Am pus șaua pe el și a stat foarte cuminte; mi-am închipuit că după cele trei zile cât lucrase Boyd cu el se mai potolise, dar nu era așa! De cum am atins șaua cu piciorul, a sărit în sus și a început să se învârtească de parcă era nebun, dar nici eu nu m-am lăsat. N-a reușit să mă dea jos și am rămas ținându-mă din toate puterile pe spatele lui în timp ce a înconjurat țarcul de zeci de ori. Bărbații s-au adunat și m-au aplaudat. Ce zile!

Morgan îi zâmbi călduros.

– Ce poveste frumoasă, Willa! Cred că Boyd era foarte mândru de tine.

– Mândru, zici? pufni Willa. Boyd parcă își pierduse mințile. Nu mi-a vorbit vreo două zile. Repeta mereu că am riscat prea mult, că animalul ăla mă putea omorî.

Morgan nu se gândea decât la Grant care putea fi rănit. Și asta din vina ei.

– Știi ce, Morgan? Chiar dacă Boyd n-a recunoscut c-a fost mândru de mine eu am știut că este așa; am citit asta în ochii lui. Dar cel mai important lucru a fost faptul că eu am fost foarte mândră de mine. Nu voi uita niciodată acea zi!

– De fapt, și eu sunt mândră de tine, Willa! afirmă Morgan. Deodată, toată atenția ei se întoarse asupra țarcului. Acel armăsar greu de îmblânzit era scos chiar în acel moment de Grant și Boyd. Dumnezeule, Willa, vor să-l încalece! Grant!

– Nu mă mir că vor s-o facă. Cowboy-ii nu suportă ca un animal să fie mai puternic ca ei. Cu cât îl domesticesc mai repede, cu atât mai bine.

– O, nu, să nu facă asta! Morgan o porni în fugă spre țarc. În timpul acesta, Grant se pregătea să încalece calul. Morgan se prinse de gardul țarcului, disperată, tocmai când Grant se chinuia să încalece pe cal. Dar nu dură mult și acesta îl trânti la pământ. De data asta, Grant se ridică mai repede și mai ușor, înjurând desigur, scuturându-și praful de pe pantaloni, în timp ce Morgan alerga spre el.

– Grant, ești bine?

Grant își întoarse privirea spre ea și-i spuse brutal:

– Morgan, ieși din țarc! Lasă-mă în pace; sunt bine!

Morgan se simți umilită și găsi imediat un alt motiv pentru care s-ar fi aflat lângă el în țarc.

– Voiam să-l călăresc eu, Grant! Este rândul meu! Morgan nu putea să creadă ce spunea. Ea, care abia urcase pe o iapă blândă până acum. Iar acum, voia să călărească un armăsar sălbatic!

Grant îi făcu semn să se depărteze:

– Ți-ai pierdut mințile, Morgan? Nu, mă descurc eu cu el; e prea sălbatic pentru tine!

Observația lui a fost scânteia care a aprins furia lui Morgan. I-a amintit și motivul pentru care calul se numea Blue Velvet.

– Caii cei mai răi sunt numiți Velvet.

Morgan era înnebunită la gândul că Grant urma să-l încalece și să fie rănit. Simți ca o lovitură în stomac, apoi nu mai putu să gândească rezonabil. Când Grant se aplecă să-și ridice pălăria, trecu pe lângă el și ajungând la Boyd, care-l ținea de căpăstru, îi spuse:

– Ține-l bine pentru mine, Boyd.

Înainte ca Grant sau Boyd să realizeze ce voia să facă, Morgan urcă pe animalul furios. Imediat ce simți greutatea călărețului în șa, Blue Velvet se cabră, dar începu să înconjoare țarcul la pas, scuturând-o în răstimpuri pentru a scăpa de ea. Morgan se ținu cu toată puterea de căpăstru și de coama lui, cu părul ei blond în vânt, în timp ce Blue Velvet o aruncă din șa.

Grant o strigă de mai multe ori văzând cum calul se mai cabrează o dată și reușește s-o arunce în țărână. Fugi disperat spre locul unde zăcea soția lui.

Capitolul 7

Doctorul cel chel îl privi pe Grant peste rama ochelarilor.

– Domnule Lemaster, radiografia arată că soția dumitale are două coaste rupte. Următoarele două zile vor fi cele mai dureroase.

Contuzia nu este serioasă, dar va trebui să stea în pat o săptămână sau două. Aș putea s-o țin aici, dar dacă este bine îngrijită acasă...

– Sigur că va fi! Nu-i dau voie să coboare din pat! O mângâie din priviri pe Morgan, care stătea foarte liniștită pe pat, cu ochii închiși. Avem o menajeră excelentă, care mă va ajuta s-o îngrijesc. Voi veghea personal să nu coboare din pat.

Morgan, care ținuse ochii închiși până atunci, îi deschise și-l privi ciudat.

Nu spuse nimic, însă.

Bătrânul doctor îl privi atotștiutor pe Grant, punându-i o mână pe braț. Apoi îl sfătui pe un ton scăzut:

– Trebuie să fii foarte atent cu soția dumitale, domnule Lemaster. Va avea dureri mari câteva săptămâni. Va trebui să-i masezi zona afectată cu balsam Ace, poate va trebui să mai slăbești bandajele sau să le mai strângi, în funcție de durere. Vei vedea după reacțiile ei.

Grant încuviință și-i făcu semn cu ochiul lui Morgan, care având dureri prea mari, nu văzu umorul din el.

Grant o ajută pe Morgan să se ridice, apoi o luă după umeri și o conduse afară din cabinetul doctorului.

– Vrei să stai întinsă pe bancheta din spate, Morgan? Pot s-o trag destul de ușor.

Ea scutură din cap.

– Ajută-mă să mă așez lângă tine.

– Sigur, Morgan. O ajută să se așeze și conduse foarte încet și atent înapoi, la ranch. Acolo o aștepta un trio nerăbdător. Micul David era îngrijorat dar și curios, la fel și Boyd Simpson. Dar cea mai îngrijorată era Willa. Ea o ajută pe Morgan să se așeze în pat.

– Un ceai vrei, Morgan?

Morgan încuviință, doar pentru a o mulțumi pe Willa.

Închise ochii, iar Grant ieși cu Willa din încăpere. Morgan îi auzi discutând pe cei doi.

– A avut noroc, Willa, doar două coaste rupte și o contuzie. Mă vei ajuta s-o pun pe picioare?

– Sigur, Grant, voi avea grijă de ea, cel puțin asta pot să fac.

– Știu că vei avea grijă, Willa. De asta n-am lăsat-o la spital. Am știut că va fi mai bine îngrijită aici. De ce oare s-a urcat pe calul ăla?

Willa lăsă ochii în jos.

– Mă tem că eu i-am indus ideea, Grant. E numai vina mea.

– Vina ta? Cum adică, Willa?

– I-am povestit din tinerețe, când am călărit un cal nărăvaș în Montana. Sunt sigură că și-a închipuit că poate face și ea asta. Îmi pare foarte rău. Te rog să mă crezi că n-am vrut s-o împing spre ceva atât de periculos.

– Willa, nu cred că tu ai influențat-o. Morgan este o tânără foarte hotărâtă, sunt sigur c-a fost ideea ei. Nu te învinuiesc.

Morgan fu trezită de o voce masculină.

– Vrei să guști din ceaiul făcut de Willa?

Morgan făcu o grimasă să se ridice.

– Simțeam nevoia unui ceai. Ea îi zâmbi soțului ei care o privea îngrijorat.

Chipul ei tras îl făcu s-o privească lung, cu milă, și înțelegere. Îi mângâie fața, într-un gest de afecțiune și de dragoste.

– Grant, nu sunt grav bolnavă, am nevoie doar de odihnă, îl liniști ea.

El încuviință.

– Știu asta. Uite, ți-am adus medicamentele; doctorul spunea că te ajută să te relaxezi.

Morgan luă pastilele, ascultătoare; acum nu era în situația să se împotrivească lui Grant.

– Aș vrea să dormi acum, dar înainte, te-aș ruga să-i spui Willei…

– Îi voi spune chiar acum. N-a fost vina ei, ci ideea mi-a aparținut. N-am vrut să pățești ceva…

– Eu? Ce să pățesc, Morgan?

– Grant, nu vreau să te mint…

– Ai făcut-o pentru mine, Morgan?

Ea închise ochii involuntar și lacrimile îi apărură la colțurile lor.

Simți cum Grant o sărută.

– Acum va trebui să trăiesc cu vina aceasta, micuțo.

Dar Morgan adormise. Visă cu intermitențe, dar în visele ei predomina chipul lui Grant. Soțul ei era îngrijorat, nu pleca de lângă ea, și Morgan nu mai știa dacă era vis sau realitate.

Seara, Morgan savură supa delicioasă pregătită de Willa. Grant o ajută să mănânce, apoi o duse la baie.

– Grant, îi spuse ea, mă poți ajuta să mă dezbrac de blugi?

– Vrei s-o chem pe Willa?

– Cum s-o chemi pe Willa? Ce-ar crede despre noi? Doar suntem soț și soție! Ajută-mă tu! Trebuie doar să tragi în jos blugii cam strâmți, este adevărat; nu mă pot apleca. Morgan își scosese bluza și îmbrăcase un capot care abia îi acoperea sânii.

Grant încercă s-o ajute fără a o privi. Reuși să-i coboare blugii până peste șolduri, apoi îi scoase și-i lăsă să cadă pe podea. Rămase bucurându-se cu priviri avide de frumusețea trupului ei.

– Dumnezeule, Morgan, acoperă-te! Cât crezi că mai rezist?

Ochii ei mari nu erau chiar inocenți.

– Nu m-am gândit la asta, Grant… Știi ce-a spus doctorul.

– La naiba cu ce a spus doctorul, nu aștept decât un cuvânt de la tine.

– Te rog, Grant, du-mă înapoi în pat.

El o ajută. După ce o așeză confortabil, îi spuse noapte bună și ieși din cameră. Morgan adormi imediat din cauza somniferelor și visă din nou. Visă cai sălbatici, apoi îl visă

pe Grant care zbura în sus și-n jos. O, nu! Grant cădea din cer! Începu să geamă și să plângă;

– Grant! Ia-mă în brațe!

– Morgan, nu s-a întâmplat nimic, draga mea, sunt aici, o liniști el mângând-o, îndepărtându-i părul de pe frunte.

– Grant, chiar ești aici? Ești bine? Îl strânse la piept cu disperare ascultându-i inima, absorbind căldura emanată de trupul lui.

– Sunt bine, Morgan, cred că ai visat urât. Liniștește-te, sunt aici cu tine, totul este bine.

– O, ce vise înspăimântătoare! Strânge-mă în brațe, Grant. Ține-mă în brațe, îl imploră ea.

Grant o luă în brațe și o strânse la pieptul său puternic, murmurând:

– Nu te las singură, iubito. Sunt aici, dacă ai nevoie de mine. Și rămase cu ea tot restul nopții, mângâind-o și liniștind-o când visa urât. Morgan avea nevoie de el, îl chemase. Apelase la el acum din cauza tranchilizantelor, dar oare va mai fi la fel la lumina zilei după ce durerea va ceda?

Grant Lemaster își petrecu noaptea cu soția sa în brațe, dar nu închise un ochi.

***

Glăsciorul vioi al lui David răzbătu până la ea, înainte ca fețișoara lui să apară pe ușă.

– Ți-am adus ceva, Morgan. Ți-am făcut un tablou!

– Grozav! exclamă ea. Abia aștept să-l văd!

Morgan fusese țintuită toată săptămâna la pat cu dureri teribile; era prima zi când doctorul îi permisese lui David s-o viziteze.

Morgan îi simțise lipsa lui David și abia aștepta să-l vadă.

– Îmbrățișează-mă, David, mi-ai lipsit teribil. Tu ce-ai mai făcut?

David o prinse după gât cu brațele sale mici și rămase astfel făcând-o să înțeleagă că-i căuta dragostea. Era prima dată când Morgan simțea că pentru micul David era mai mult decât o cunoștință. Lacrimi de bucurie îi umplură ochii când puștiul îi spuse:

– Mi-ai lipsit mult Morgan, nu ne-am distrat deloc săptămâna asta. N-am mai mâncat înghețată. Locul pare pustiu fără tine.

Morgan simulă că se încruntă:

– Cum? Toată săptămâna fără o înghețată? Îngrozitor, David! Va trebui să facem ceva pentru asta. Ce-ai zice de niște fistic, până mă pot ridica de aici ca să mergem la înghețată? Iar acum, arată-mi tabloul, abia aștept să-l văd, îl încurajă Morgan.

Timid, puștiul scoase un sul de hârtie.

– Vezi? Nu ești singura pe care Blue Velvet a aruncat-o!

Morgan privi curioasă celelalte chipuri desenate pe hârtie.

– Aici este Blue Velvet în centru, dar cine este acesta?

– Grant, cine altcineva? Anunță puștiul mândru. Vezi pălăria asta mare pe pământ?

– Grant s-a urcat pe Blue Velvet?

– Da, spuse David, întorcându-se spre Grant, care se afla în cadrul ușii. Și pe el l-a aruncat. I-a luat toată ziua dar în final l-a domesticit!

Grant ridică din umeri.

– Vorbe de copil…

Morgan îl privi din nou pe David.

– Îmi place foarte mult tabloul tău, David. O să-l pun pe perete, ca să-l văd în fiecare zi. Ești un artist care promite!

Grant făcu un pas înainte ca să încheie vizita. Micul său fiu îl dăduse de gol față de Morgan, poate chiar mai mult decât ar fi trebuit.

– Ar fi bine să pleci acum, David, Morgan are nevoie de odihnă, ajunge pentru astăzi.

– Bine, Morgan, nu uita de înghețată!

După plecarea copilului, Morgan se întoarse furioasă spre Grant:

– Așadar, ai călărit calul?

Cu ochii în jos, Grant îi răspunse:

– Fiul meu nu minte, Morgan.

– Grant, ți-am spus că vreau să vând calul ăsta! De ce nu m-ai ascultat? Dacă se întâmpla…

Grant se așeză pe marginea patului și-i luă mâna în palmele sale.

– Dar nu s-a întâmplat nimic, Morgan. Înțelegi? Trebuia să-l învinge! Trebuia.

Ochii ei căprui se umplură de lacrimi.

– Nu mai vreau calul acesta aici. Și mai ales nu mai vreau să-l călărești. Nu vreau să fiu mereu îngrijorată.

El îi sărută mâna cu tandrețe.

– Morgan, apreciez că-ți faci probleme pentru mine. Mi-ai lipsit mult săptămâna asta, iubito. N-a avut cine să-mi fricționeze spatele dureros…

Ea roși.

– O, Grant… Morgan îl prinse după gât și-l trase spre ea.

Grant o sărută cu grijă la început, apoi cu pasiune, coborând apoi spre gât, murmurând :

– Dumnezeule, cât de caldă și de tentantă ești, Morgan….

Grant o sărută din nou, dar Willa care era la ușă își drese glasul:

– Cina va fi gata într-o jumătate de oră. Grant Lemaster, să nu îndrăznești să-i faci ceva rău fetei, după toate prin câte a trecut săptămâna asta!

Grant luă un aer de puști prins cu lingura în borcanul de dulceață.

– Pot să-mi sărut nevasta fără să-i fac vreun rău, Willa! Apoi ieși din cameră, lăsându-le singure pe cele două femei.

Willa îl ignoră și continuă să discute cu Morgan de parcă Grant nu s-ar fi aflat niciodată în camera ei.

– Vrei să mănânci ceva solid, draga mea? Oricum, ți-am făcut și supă de pui!

– Grozav, Willa. Mor de foame! Willa, ce bine că ai fost aici! Altfel nu știu cum ne-am fi descurcat fără tine!

Cu capul în jos, Willa îi spuse:

– Fără mine, nu cred că te-ai fi urcat pe calul ăla!

– Nu e adevărat, Willa. A fost ideea mea; una prostească dar… nu voiam ca Grant să se accidenteze. El nu este un cowboy adevărat, după cum știi. Face totul să salveze ranchul.

Willa ridică din sprâncene.

– Grant Lemaster a trecut prin multe și știe să-și poarte singur de grijă. Un singur lucru este sigur Morgan; Grant ar fi capabil să facă orice pentru tine. Ei, mă duc să-ți aduc mâncarea.

După masă, Morgan rămase să se gândească la cele spuse de Willa, ascultând zgomotele care răzbăteau de pe ranch. Bărbații ieșiseră să pregătească animalele de noapte, apoi Grant îi făcu baie lui David. Se gândi că se descurcau destul de bine și fără ea.

Grant vârî capul pe ușa ei cu un prosop în jurul umerilor.

– Ai nevoie de ceva înainte să intru la duș?

Ea îl privi bucuroasă:

– Este o idee grozavă! Și eu aș vrea să fac baie!

– Cred c-ar trebui să mai aștepi Morgan. Până acum nu te-ai simțit prea bine.

– Atunci, măcar un duș. Apa nu m-a mai atins de câteva zile. Vino, Grant, ajută-mă.

– Morgan , nu poți face singură duș.

Ea începu să râdă și dădu așternutul la o parte.

– Ce sugerezi? Vrei să facem duș împreună?

– Nu mă tenta, Morgan!

Ea întinse mâinile și Grant o ajută să se ridice. A fost o mișcare destul de bruscă, dar singura în care se putea ridica fără durere.

– Sunt bine, Grant, numai să fii prin preajmă.

– Morgan, mai ai amețeli? Să mă strigi dacă nu te simți bine, da?

Ea îi zâmbi seducător.

– Ai veni să mă ajuți dacă te-aș chema?

– Să fii sigură c-aș face-o!

– Am nevoie de duș, Grant! Mă voi simți mai bine! O să vezi!

Oftând, Grant se așează pe marginea patului, să aștepte ca ea să termine dușul. Regretă că promisese că nu va mai fi tentat de ea, dar îi era foarte greu să-și respecte promisiunea.

După câteva minute, ea apăru fericită din baia plină de abur cu capotul de satin albastru care-i punea în evidență trupul zvelt și sânii proeminenți. Părul îi era ud.

Grant nu-și putea lua ochii de la ea. Cât și-ar fi dorit să-i scoată halatul!

– Cum te simți? o întrebă. Ești sigură că pot intra acum la duș?

Ea încuviință, nedându-și seama cât era de senzuală cu acea figură proaspăt spălată, cu halatul strâns în jurul trupului.

Grant făcu un duș rece, iar când ieși o găsi uscându-și părul.

– Este cam greu să-l usuc fără să mă doară coastele rupte, oferindu-i fără să vrea invitația pe care o aștepta.

– Lasă-mă pe mine, se oferi Grant. Îi uscă părul; era moale, lucios. Era convins că și trupul ei era la fel de plăcut.

După ce-i uscă părul, Grant îl pieptănă, iar Morgan închise ochii. În cele din urmă, el îi masă umerii și tâmplele. Apoi îi sărută buzele întredeschise. Pentru Morgan, sărutul lui a fost ceva firesc. Apoi, i-a spus:

– Grant, nu….

– Nu nega ce este între noi micuțo, îi spuse el. Mă dorești, așa cum te doresc și eu, murmură el. Vino aici…

De parcă ar fi fost atrasă de o forță invizibilă, Morgan întinse mâinile și el o ajută să se ridice. Morgan își așeză mâinile pe pieptul lui puternic. Sărutul lui Grant n-a mai fost abia conturat, apoi, cu un geamăt, a strâns-o la piept. Imediat, magia momentului s-a destrămat, iar Grant a făcut un pas înapoi, murmurând:

– La naiba, te-a durut, Morgan?

Cu mâna la coastele rupte, ea încuviință, aplecându-și capul ca să ascundă lacrimile ce-i umpluseră ochii.

– Morgan?

Ea scutură din cap, și părul blond îi acoperi fața.

– Îmi pare rău, Grant…. Numai că nu pot….

Vocea lui era tensionată.

– Morgan, voi fi foarte atent. Nu vreau să te rănesc, numai că te doresc cu disperare…

– Grant, nu face solicitări nerezonabile. Ți-am spus că…

– Ți se pare nerezonabil ca un bărbat să-și dorească soția?

– Vrei să-mi schimbi acest bandaj? îl rugă ea.

Grant se uită la acel bandaj de parcă ar fi fost un obiect străin pentru el. Cum putea să-i ceară asta? Nu realiza ce-i făcea?

– Nu-mi cere asta, Morgan, zise el brusc.

– De ce nu? Am nevoie de tine, Grant. Nu-mi pot schimba singură bandajul. Și aceste bandaje îmi alină durerea.

El o privi uluit.

– Nimic nu va putea destinde durerea dintre noi, Morgan, până nu vei mai fi așa de încăpățânată. Nu-mi mai cere să te dezbrac, sau să te ating până nu vei fi gata să-mi ceri să rămân.

Cu aceste vorbe, Grant ieși din dormitorul ei, lăsând-o să-și schimbe singură bandajul.

Dar Grant avea dreptate! Și ea îl dorea cu disperare. Și el recunoscuse c-o dorește. Ce o făcea să-l respingă la un moment dat? Oare se temea de el? De ce s-ar putea petrece între ei? Nu…Își alungă acest gând din minte. Era prea încăpățânată și nu voia să-i cedeze așa de ușor soțului ei? Să-i cedeze? Dar și ea îl dorea la fel de mult.

O, Grant, te iubesc. Te rog întoarce-te la mine și nu mai pleca! Era posibil să se fi îndrăgostit iremediabil de acest bărbat pe care-l alesese să-i fie soț o vreme? Soțul ei peste vară? Cum s-a întâmplat? Când? Revăzu cu ochii minții

întâlnirea lor destul de turbulentă, acea zi din spital, faptul că el acceptase imediat să-i fie soț, aroganța cu care intrase în camera ei și-o anunțase că nu va mai locui în bungalou?

Cu un oftat, Morgan admise că era îndrăgostită de Grant, și că voia să fie iubită de el. Poate că tocmai de aceea ea ezita. Voia dragostea, nu pasiunea lui.

Auzi pașii lui Grant în încăperea alăturată, apoi zgomotul mașinii de scris, al hârtiei rupte. Podeaua veche scârțâi din nou sub pașii lui. Și el era la fel de nefericit ca și ea.

În cele din urmă, când nu mai îndură, Morgan se îndreptă cu pași șovăitori spre camera lui. Bătu încet la ușă. Poate vor reuși să discute…

Grant deschise ușa imediat; era doar în șort, părea furios, teribil de masculin… Morgan îl voia alături, dar știa că de data asta nu-l va mai întoarce. Iar pentru o discuție era prea târziu. Cu o voce șovăitoare, făcu apel la soțul ei:

– Grant, te rog, vino să mă ții în brațe, nu pot dormi.

El o privi lung dar păru neclintit:

– Nu, Morgan, nu mai vin. Nu mai pot s-o fac. Dar voi veni să fac dragoste cu tine.

Ea încuviință, lăsând ochii în jos. Nu știa decât că-l dorea cu disperare.

I se întâmpla acum pentru prima oară de când îl cunoscuse.

– Bine, spuse cu voce pierită.

– Ce-ai spus, Morgan? O întrebă el.

– Da, am spus , da.

– În acest caz, spune-mi că vrei să fac dragoste cu tine.

– Vino să facem dragoste, Grant. Vreau să facem dragoste.

Fără o vorbă, el o ridică în brațe, și o sărută.

– Vino, iubito, vreau să-ți schimb bandajul mai întâi. Nu vreau să te doară rana.

O conduse în dormitor, îi desfăcu halatul care-i căzu la picioare. Îi privi frumusețea trupului, a sânilor a șoldurilor, coapsele. Ea rămase expusă sub privirile lui, apoi îi întinse bandajul pe care trebuia să i-l schimbe.

– Știi cum trebuie să-l schimbi?

– Poftim? O, da, cred că-mi amintesc ce mi-a spus doctorul.

– L-am strâns prea tare?

Ea scutură din cap și părul lung blond i se risipi pe umeri .

– Morgan, ești frumoasă. Am vrut să fii a mea cu mult înainte de căsătorie. Știi cât de mult te-am dorit? Știi cât de greu mi-a fost să lucrez și să trăiesc alături de tine… fără să te ating? Am sperat, m-am rugat că vei veni. Știam că mă

dorești și tu. O, Doamne, a fost o adevărată tortură! Așteptarea asta a fost tortură!

Ea murmură:

– De unde ai știut că te doream? N-am spus nimic, n-am lăsat să se vadă nimic…

Grant o sărută, continuând s-o mângâie.

– N-a fost nevoie să spui nimic, am simțit-o. Am considerat că merita să-mi risc și viața pentru tine. Dar în noaptea asta voi deveni soțul tău, Morgan. O ridică în brațe și o duse în pat, îngenunchind lângă ea.

– Voi deveni soția ta în această noapte, șopti ea.

– Mă dorești?

– Știi că da…

– Atunci, fă-mă conștient de asta….

Morgan întinse brațele spre el. Îi atinse pieptul puternic.

– Știi, Morgan, nu mai am răbdare….

El o prinse în brațe.

– Tânjesc după tine, Morgan. Vreau să mă bucur pe îndelete de trupul tău. Vreau ca și tu să te bucuri că faci dragoste cu mine.

Morgan își îngropă fața în pieptul lui respirând acel miros masculin pe care-l simțise de multe ori până acum. Simți mușchii puternici și conturați. Grant o prinse în brațe, iar ea, sărutându-l, se lipi de trupul lui tot mai mult.

Dar când el o strânse în brațe, Morgan gemu de durere.

– Ce este, iubito?

– Am uitat că am coastele rupte. Poți să crezi c-am uitat așa de repede? Voiam doar să te strâng la piept.

– Iubito…. murmură Grant, lasă-mă să te fac soția mea… oficial…Doamnă Lemaster, în noaptea asta ești a mea. Îți promit că voi avea grijă să nu te doară coastele rupte.

Ea își ridică încet capul, întâlnindu-i privirea.

– Morgan, trebuie să te protejez? N-am discutat problema asta…

– Iau regulat pastile anticoncepționale din motive medicale. Grant, a trecut mult timp …aș putea să-ți cer ceva? Te rog… stinge lumina…

– De ce? Ai un trup foarte frumos și senzual…

– Te rog, Grant…

Grant oftă exasperat și stinse veioza.

– E mai bine așa?

– Da, Grant, mult mai bine… cum să-i spună că lipsa de experiență o făcea să se poarte așa? Cum să-i spună?

– Grant… eu… trebuia să-i explice de ce avusese atâtea rețineri. Îi permiți soției tale să-ți facă o confesiune?

– Desigur, iubito, murmură el sărutând-o.

– Nu sunt prea experimentată. A existat un singur bărbat în viața mea. Gata. Era de-ajuns.

– Unul singur? În viața sau în patul tău?

– Grant, vorbesc foarte serios…sigur că în patul meu!

– Iubito, trebuie să-ți mărturisesc că nu mi-am imaginat că ești complet inocentă. Dar sunt gelos! Vreau să te știu doar a mea!

– Nu fi gelos, iubitule, aici vreau să fiu cu tine.

– Unde? În Europa? Acolo te-ai îndrăgostit?

– Da, în Europa… și a fost îngrozitor…

– La naiba! Îl urăsc pe bărbatul acela! De asta ai avut rețineri față de mine! Te-ai temut… Morgan, iubita mea, te pot face să dorești din nou să faci dragoste.

– Grant, murmură ea, nu mă tem de tine, vreau să facem dragoste acum, vreau să fiu soția ta.

– Da, iubito, te voi iubi cu multă gingășie, dar și cu pasiune.

După ce au făcut dragoste, Morgan a rămas în brațele lui.

– Am știut că între noi totul va fi perfect, iubito.

Ea îi răspunse cu timiditate.

– Știu că nu sunt o amantă bună, mă împiedică aceste coaste rupte și lipsa de experiență.

– Morgan, privește-mă. Vocea lui Grant era încărcată de emoție. Îi șterse lacrimile care-i umpluseră ochii. A fost chiar așa de rău, iubito?

– A fost minunat, Grant, murmură ea.

Acestea sunt lacrimi de bucurie. Numai că…voiam să mă iubești, nu doar să fiu dorită. Vreau dragostea ta, Grant.

– Dar ai dragostea mea, iubito, murmură el plin de dorință. Ești minunată, micuțo. Data viitoare va fi mai bine, îți promit.

– Data viitoare? Promiți? Morgan zâmbi printre lacrimi.

– O da, Morgan, acesta a fost doar începutul, avem tot timpul. Toată viața.

Toată viața ? se întrebă ea. Nu doar vara aceasta ? Inima începu să-i bată mai tare la acest gând.

– Prima oară nu este niciodată prea bine, iubito. Dar îți promit că va fi din ce în ce mai bine. Pentru asta trebuie să facem dragoste.

– Să facem dragoste? Nu uita că ai o soție cu două coaste rupte, care știe la fel de multe despre cum se face dragoste ca și despre domesticirea cailor sălbatici!

– Lasă caii sălbatici acum, restul te învăț eu.

Și așa a fost.

Capitolul 8

Grant își ridică privirea spre ea.

– Bună dimineața, iubito! De ce te-ai trezit așa de devreme? Grant stătea la masă cu Willa, care le pregătise micul dejun.

Morgan îi zâmbi fericită soțului ei, punându-i mâna pe umeri cu afecțiune.

– M-am săturat să stau în pat.

Grant se ridică și o sărută.

– Mi-am imaginat că după noaptea trecută vei avea nevoie de mai multe zile de recuperare, murmură doar pentru ea. Morgan roși, dar îi răspunse:

– După noaptea trecută, aș fi capabilă de orice, în afară de domesticirea unui cal!

Willa veni s-o îmbrățișeze.

– Bună dimineața, draga mea! Cum te simți? Nu crezi că este prea devreme să te ridici din pat?

– Mă simt foarte bine, Willa, mulțumită îngrijirilor tale și ale lui Grant. Cred că mi-ar prinde bine o cană de cafea ca să mă trezesc.

– Sigur că da!

Willa se grăbi să aducă cele necesare în timp ce Grant o ajută să se așeze confortabil.

– Morgan, cred că Willa are dreptate. E cam devreme să părăsești patul.

– Parcă nu gândeai la fel și azi noapte, îi aminti ea.

Grant începu să râdă.

– Eu aș prefera să te țin tot timpul numai în pat, iubito.

Vocea lui David întrerupse scena de dragoste, declarațiile și privirile înflăcărate ale celor doi.

– Morgan, ai coborât la micul dejun? Te-ai vindecat?

Ea îi zâmbi.

– Bună, David! Nu sunt vindecată complet, dar mă simt mai bine. Și m-am plictisit să zac toată ziua în pat!

– Putem merge la pescuit astăzi? Sau la picnic? Ce zici, Grant?

Morgan îl privi cu inima strânsă pe David.

– Nu cred, micuțule, sunt prea multe de făcut pe aici. Iar eu abia aștept să mă întorc la muncă.

Grant își umplu din nou ceașca de cafea, apoi le spuse:

– Dacă mă gândesc bine, nu se întâmplă prea multe astăzi aici. Vei afla cu bucurie că l-am vândut pe Blue Velvet.Vin mâine după el. Săptămâna viitoare plec cu Boyd să aducem cai de la un ranch din Bayfield.

– Asta înseamnă că putem merge? exclamă David.

– Stai puțin, amice. Nu cred că Morgan poate să meargă pe un teren accidentat, sau să stea la pescuit pe stâncă.

Willa, care le aduse mâncarea, le sugeră:

– Morgan nu poate să meargă prea departe la picnic, dar până la Mesa Verde poate să ajungă. Vă pot pregăti ceva de mâncare să vă petreceți ziua acolo. Grant primi ideea cu entuziasm.

– Ce idee grozavă! Iar tu, Morgan, ai vrea să vezi ruinele indiene? Lui David sunt sigur că-i vor părea foarte interesante.

Morgan încuviință, entuziasmată și ea.

– N-am mai fost de mulți ani acolo. Abia aștept să plecăm!

Grant își prinse fiul după umeri.

– Te vei bucura de priveliștea de acolo, fiule. Crede-mă. David nu era prea convins pentru că-i spuseseră că nu se putea pescui acolo.

Porniră în mica lor excursie peste vreo două ore, pentru că Grant prelungise prea mult momentul

schimbării hainelor soției sale. În cele din urmă, micul David, exasperat de atâta așteptare, o strigă pe Morgan:

– Morgan, tot nu ești gata?

– Sunt aproape gata, David. Vino, Grant, copilul așteaptă.

– Oh, ce nerăbdători sunt copiii ăștia!

Drumul până la Mesa Verde a durat cam două ore. Au părăsit zona împădurită din San Juan și au ajuns în zona semiaridă a canioanelor. Pe Morgan o uimise întotdeauna transformarea peisajului dintre Durango și Mesa Verde, cum o numeau indienii. Locul vegetației era luat de jnepeni și cactuși. Era o transformare sălbatică uluitoare, stranie dar frumoasă. Când drumul care unduia ajunse pe platou, văzură case vechi de secole, sate la fel de vechi ascunse de canioane. Aici se aflau mărturiile lăsate de vechile popoare ajunse pe un tărâm arid. Fusese un secret ascuns de civilizația modernă până în acest secol.

Morgan mai arunca priviri spre profilul întunecat al soțului ei, care părea cufundat în gânduri, conducându-i spre acest tărâm uitat de vreme. Morgan știa de acum că era cu totul diferit de cel cu care se căsătorise. Era un bărbat puternic, capabil, care nu se lăsa condus. Era misterios, dur și încăpățânat. Dar cine era de fapt acest bărbat? Își va pune de multe ori această întrebare până va afla răspunsul.

De fapt, abia începuseră să se cunoască noaptea trecută. Noaptea trecută! Începură să-i ardă obrajii când își aminti. Pasiunea pe care i-o trezise Grant întrecea orice imaginație... Nu crezuse că va ajunge vreodată să dorească un bărbat așa cum îl dorea pe el. Și de fapt, ea îi ceruse să facă dragoste cu ea!

Dar oare era dragoste ce simțeau amândoi? Cum putea să se asigure?

Nici de propriile-i sentimente nu putea fi sigură; totul se petrecuse prea repede. Închise ochii și-și aminti spusele lui de noaptea trecută. "Dragostea mea îți aparține, Morgan"... oare fusese sincer spunând asta?

Poate propriile-i dorințe o împinseseră în brațele acestui bărbat, care acum îi devenise soț. I se mai întâmplase odată cu Andre, dar alături de el nu se simțise împlinită. Iar relația cu el nu avusese nimic din intensitatea celei dintre ea și Grant. Oricum, se sfârșise demult, în Grecia...

– Vrei să te plimbi cu noi, Morgan? Îți vom arăta cea mai mare stâncă de aici; este ca și cum ne-am întoarce în timp... Vocea lui Grant o trezi la realitate și pe când îl privea cu adorație realiza că nu voia să părăsească acest timp și acest loc, unde se bucura de dragostea lui. Dar zâmbi și încuviință cu dragoste. Neputând să reziste, Grant o sărută cu dragoste. Îi spuse abia șoptit:

– Păstrează privirea aceea pentru diseară, iubito, acum trebuie să-l însoțim pe David.

Mână în mână, s-au plimbat prin vechiul oraș, acum cufundat în uitare și-n tăcere; acesta adăpostea o stâncă uriașă de calcar. După ce-au ascultat expunerea ghidului, au început să cutreiere singuri ruinele. Era atât de ușor să-și imagineze nălucile trecutului insinuându-se în viețile lor. Morgan se așează pe un zid dărâmat pe jumătate, iar Grant încercă să-i explice semnificația ruinelor indiene.

– În aceste case mici de piatră au trăit oameni cu șapte sute de ani în urmă!

David s-a uita în jur cu interes sporit.

– Trăiau și copii ca mine?

Grant încuviință.

– Sigur, David. Familiile care trăiau aici aveau și ele copii.

– Familii întregi ca noi și Morgan? Da, cred că le mergea bine! aprecie puștiul. Morgan, ți-ar plăcea ca familia ta să trăiască aici și nu la ranch?

Ea îi zâmbi.

– Da, ar fi fost distractiv, David, dar acum n-aș fi putut să urc acele trepte de piatră fără balustradă!

Puștiul se uită lung la treptele indicate de ea.

– Iar eu n-aș fi avut cum să urc până în casă. Mai bine la ranch! Și la înghețată!

Morgan începu să râdă:

– David, pe vremea aceea nu exista înghețată...

– Cred că familia noastră este bine să rămână așa ca acum! exclamă el cu un aer foarte serios. Tu ce crezi, Grant?

El o privi lung pe Morgan apoi spuse:

– Da, David este bine ca familia noastră să rămăn așa cum este acum. Nu-mi pot dori altceva... Nu-i așa, Morgan? Grant o luă pe Morgan de mijloc, iar pe fiul său după umeri fericit. Cred că acestui trib numit Anasazi le-a lipsit multe... Grant se așeză pe marginea stâncii, alături de soția sa.

David se uita curios printr-o despărțitură mică.

– Grant, unde-și puneau oamenii ăștia televizoarele?

Cei doi maturi au început să râdă de întrebarea pusă de David.

– Nu aveau televizoare, David, nici măcar curent electric la vremea aceea.

– Și noaptea cum vedeau? Nu era îngrozitor? replică David.

– Nu le era ușor, David, îi explică Grant. Făceau focuri care le ofereau lumina și posibilitatea de a-și pregăti hrana.Vezi gaura mare din stâncă? Femeile Anasazi aduceau altă bucată de stâncă mai moale ca asta, ca să-și macine grâul. Aceste stânci se numesc mano y metate.

Morgan asculta atent ce-i spunea soțul ei lui David. Dar acesta era mai interesat de ceea ce mâncau vechii oameni decât de felul în care-și preparau hrana.

– Cum era pâinea lor?

– Cred că nu era deloc crescută, arăta ca o tortilla.

David asculta cu mare atenție; era interesat, ca toți copii indieni de povestirile despre strămoșii lor indieni.

– Și bunica mea aprindea focul zilnic și mă lăsa chiar să prăjesc ciuperci la el. Și-mi spunea povești despre Anasazi. Mi-a vorbit despre kiwa, unde se întâmplau lucruri bune dar și rele.

– Kiwa de aici este un loc ceremonial. Presupun că se petreceau aici și lucruri care nouă ni se par ciudate astăzi. Dar acum ne aflăm într-o kiwa și uite că nu ni se întâmplă nimic rău, încheie el, pentru ca fiul său să nu se teamă de nimic.

David luă o piatră și o aruncă la distanță. Se simțea mai ușurat.

– Mama mea avut înghețată și televizor?

– Sunt sigur c-a avut, îi răspunse Grant, așezând o mână pe umărul lui.

Curând, peste ruinele indiene se lăsă o tăcere ciudată, întreruptă doar de zgomotele făcute de păsări. Toți vizitatorii plecaseră, iar ei rămăseseră aici să se bucure de liniște.

– Și tata? O ducea vreodată la înghețată, așa cum faci tu cu mine și cu Morgan?

Morgan se străduí să nu se arate prea curioasă.

– Nu știu, David, murmură Grant, conștient de nedumerirea pe care o provocase întrebarea lui David.

– Unde este acum? L-am putea întreba? insistă micul David.

– Nu, David, nu cred. Puștiul se arătă dezamăgit pe moment, dar dezamăgirea lui nu dură mult.

– Ei bine, nu-mi pasă. Nu m-a iubit nici pe mine, nici pe bunica, așa că nu-mi pasă de el. Tu ești noul meu tată, așa că pe tine te iubesc. Și pe Morgan. Îmi place mult familia noastră. Sper că va fi întotdeauna la fel.

David era prea mic ca să observe umbra de îngrijorare care trecu peste chipul lui Grant. Odată ce puștiul făcu această afirmație, chipul și atenția lui reveniră la lucrurile caracteristice vârstei.

După câtva timp, când atenția lui David a fost atrasă de alte lucruri, Morgan l-a întrebat:

– Grant! Despre ce vorbea copilul?

Grant oftă.

– Copiii spun doar adevărul, Morgan, iar el tocmai ne-a făcut cel mai frumos compliment. Din păcate, vom face puțin timp parte din viața lui...

Morgan îl privi alarmată:

– Nu este copilul tău?

– Nu încă, dar sunt în curs de a-l adopta.

Ea îl privi ciudat:

– Să-l adopți pe David? Atunci, de ce nu mi-ai spus? Doar sunt soția ta!

– Ai devenit soția mea azi– noapte! ripostă el. Trebuie să admiți că până azi– noapte n-am avut nimic în comun.

Ea scutură din cap.

– Cum ai omis să-mi spui un lucru atât de important ca acesta? Să-l adopți pe David... Morgan simți un nod în stomac.

– Morgan, încearcă să mă înțelegi. Este un subiect foarte delicat și n-am vrut să insist până voi ști că se rezolvă. Sunt foarte multe ramificații legale aici. Am nevoie de niște garanții ca să-l pot adopta.

Morgan nu putea ascunde că era afectată și marcată de felul în care Grant o evitase.

– Și acum a venit momentul? Sau David, în inocența lui, a dat la iveală mai mult decât ai fi vrut să se afle?

Grant îi răspunse pe un ton necăjit:

– Nu așa am vrut să afli, dar dacă acum a fost momentul...

– Nu mai contează, oricum. Pentru că s-a întâmplat după ce m-am culcat cu tine? Și pentru că am încheiat o căsătorie? Numai după ce...

– Nu! o întrerupse el. Întinse mâinile și o apucă de umeri. Dumnezeule, Morgan, relația noastră nu are nicio legătură cu David!

Ea se eliberă din brațele lui.

– Pe naiba nu are! Tot timpul mi-am imaginat că suntem o mică familie... așa cum spunea și David... O podidiră lacrimile și glasul i se înecă. Am crezut că lucrurile încep să meargă în favoarea noastră. Iar copilul era atât de fericit văzându-ne împreună...

– Dar suntem împreună, Morgan! Este același lucru!

– Nu, nu este! M-ai mințit! M-ai mințit pentru că nu mi-ai spus despre David! Cum te așteptai să clădim o relație care nu se baza pe adevăr? Grant se crispă.

– Nu te-am mințit!

– Este ca și cum m-ai fi mințit! Nu te-ai purtat corect!

– Eu nu m-am purtat corect? Tu, care mi-ai cerut să mi modific viața îndeajuns de mult ca să mă însor cu tine pentru ca astfel să-ți poți rezolva propriile probleme de viață? Nu prea știi ce înseamnă corectitudinea, Morgan!

– Asta gândești despre mine, Grant? Despre căsătoria noastră? Ce ți se pare incorect? Că ți-am modificat viața? Lacrimile începură să-i curgă nestăvilit pe obraji.

Grant o privi lung.

– Ar fi bine să te gândești de două ori când spui că suntem căsătoriți cu adevărat! Morgan ripostă:

– Cred c-ai văzut oportunitatea de a pune mâna pe niște bani și de a te strecura în patul meu. Morgan luă aerul unei femei care regretă aventura de noaptea trecută. Cum de s-a lăsat astfel păcălită?

– Morgan, dacă astfel gândești, nici nu-mi mai pasă! Adopția lui David nu este problema ta!

Cuvintele lui dure îi sfâșiară lui Morgan sufletul lăsându-l pustiit, ca și ruinele pe care se aflau.

Pe când Grant se depărta, ea strecură printre dinți:

– La naiba cu tine, Grant Lemaster! Te urăsc!

O pală de vânt stârnită din senin i-a suflat în față tot nisipul, zbicindu-i lacrimile, biciuindu-i părul lung, blond, alcătuind o adevărată aură în jurul capului. Porni fără țintă înconjurând kiwa. Impactul discuției cu Grant o lăsase pustiită, fără scop. Se petrecuse atât de repede... cu o clipă în urmă fuseseră o familie fericită, pentru ca în clipa următoare să se caște abisul între ei. Cu o clipă înainte, Grant îi declarase dragostea, în următoarea îi vorbise de o afacere în care era implicat și David... de fapt, ei chiar îi păsa de acest copil, ajunsese să-l îndrăgească, așa cum ăfcuse și cu Grant.

Nu, ce simțea pentru Grant nu putea fi dragoste. O făcuse să se simtă cumplit de rău, ca acum. Făcuse și spusese lucruri de o cruzime inexplicabilă. Ceea ce fusese între ea și Grant putea fi rezumat într-un singur cuvânt:

sex. Reacționaseră în funcție de o pasiune de moment, schimbaseră cuvinte despre dragoste.

Brusc Morgan avu o senzație ciudată; i se păru că toate nălucile trecutului se coborau asupra ei, plângând pe ritmul vântului stârnit din senin, năpustindu-se spre ea, intrusa cu părul blond. Invadase teritoriul lor așa cum invadase viețile lui Gran și David.

Se uită în jur să vadă un alt om, dar era singură. Poate bunica indiană a lui David avusese dreptate, că în kiwa se petrec lucruri ciudate. Dar apoi se gândi că adevărul îi fusese revelat tocami într-un asemenea loc. Adevărul pe care Grant încercase să-l ascundă de ea. Ce altceva îi mai ascundea? Cu un asemenea bărbat se măritase?

Deodată, îi veni o altă idee. Poate că Grant era adevăratul tată al lui David; poate el era cel care-l abandonase. Iar ea era prinsă între vina personală a lui Grant și lupta legală de a compensa greșelile trecutului. Nu trebuia să iubească un astfel de om.

Acum, nu-și mai dorea decât să fugă de el, de aceste relicve ale trecutului, de istorie, de acest sit indian.

Privi spre locul unde lăsaseră mașina; David și Grant o așteptau. El îi întinse restul de Coca Cola:

– Știu că-ți e sete.

Morgan luă sticla și bău restul de Cola.

– Morgan, zise David, mi-e foame.

Găsiră un loc unde puteau să parcheze; picnicul a fost destul de tensionat, doar David a vorbit.

În cele din urmă, Grant a întrebat-o:

– Morgan, ești gata să mergem acasă?

– Sigur. Se străduia să-i zâmbească micului David. Nu mai conta al cui copil era, reușise să-și facă un loc în inima ei. Grant, care privea cum strânge lucrurile de plecare, îi spuse:

– David este epuizat.

– Nu este singurul. Și oricum, s-a descurcat mai bine decât tine.

– Eu îmi consumasem energia înainte de a porni spre locul acesta.

Morgan îl privi nedumerită.

– Voi avea grijă să te poți odihni de acum înainte!

– Grant, ne putem opri la Durango să mâncăm înghețată? îi rugă David.

– Desigur, David, poate ne va salva ziua.

– Nimic nu mai poate repara ce s-a spus astăzi, insistă Morgan.

Grant o întoarse cu fața spre el.

– Oare adevărul n-ar putea?

– Consider c-am auzit destule confesiuni pentru ziua de azi!

Grant o ținu lângă el.

– Dar n-ai auzit totul!

Morgan plecă înainte, lăsându-l să vorbească singur.

În mașină, David se cuibări pe bancheta din spate și adormi imediat. Morgan, simțindu-se obosită, ațipi și ea. La un moment dat, capul i se rezemă de umărul bărbatului pe care credea că-l urăște. Drumul spre casă se opri la Durango, pentru că-i promiseseră înghețată copilului. Când în cele din urmă ajunseră la Rocking M, Morgan își ridică capul de pe umărul lui Grant.

– Am ajuns acasă, somnoroșilor, îi anunță Grant.

Acasă? se întrebă Morgan. Cum poate numi acest loc acasă? Cu un oftat, intră singură în dormitor.

Auzi cum Grant îl pregătește pe David de culcare, întrebându-se cât îi vor mai ocupa casa și viața? Simți că fusese o greșeală să-i implice în viața ei. La început i se păruse atât de simplu ca Grant s-o ajute să pună ranchul pe picioare, ea să-l plătească generos, apoi el să plece fără regrete. Nu contase pe implicarea ei sentimentală, nici pe problemele bărbatului. Iar fiul lui...se înfioră numai la gândul acesta.

Morgan intră sub duș, parcă pentru a scăpa de inutilitatea relației cu acest bărbat și de epuizarea trupească pe care o resimțea. Oricum, nu reuși nici una din acestea. O durea tot corpul, simțea nevoia de odihnă; poate dacă va dormi...

Își strânse halatul în jurul corpului, tocmai când el intră în dormitor.

– Te rog să ieși din dormitorul meu! îi spuse ea adunându-și ultimele puteri. M-am săturat de minciunile tale!

Morgan se întrebă de unde avu atâta putere, pentru că în sinea ei tremura. Grant păru că se apleacă amenințător asupra ei; cu coastele fracturate, ea era complet neajutorată. Dar ce credea ea? Grant era soțul ei!

– O, nu! zise el cu voce tare. Am venit să-mi ajut soția să-și dezbrace hainele. Sau poate vrei să-ți schimb bandajele! Mă pricep s-o fac! Dacă nu cumva îți dorești un individ care să facă totul aici pentru masă și casă?

Morgan îl sfidă.

– Noaptea trecută ai avut mai mult decât casă și masă! Acum ce mai dorești? Ți-am spus să dispari! dacă ți-ai imaginat că și noaptea asta va fi la fel de plină de răsplată ca cea trecută te înșeli! Poate vei face asta cu forța! Va trebui să-ți violezi soția, domnule Lemaster!

El pufni disprețuitor.

– Nu-ți face iluzii, Morgan! Nu voi recurge la forță, am venit să vorbim. Apoi te culci singură, liniștită.

– Nu avem ce să ne mai spunem.

– Avem, Morgan, am unele lucruri de îndreptat cu mama vitregă a lui David.

– Te rog să nu-mi spui așa.

– De ce nu, Morgan? Te sperie ideea? Ei bine, nu-ți face probleme. Nu va dura mult. De fapt, sunt aproape convins că este mai bine să-l iau și să plecăm de aici. Simt nevoia să fac ceea ce trebuie ca să nu ne mai găsească nimeni, ca să nu mi-l ia. Dar știu că prin asta nu-i pot fi de ajutor lui David. Nici adopția nu va merge mai repede astfel. Iar David va fi și mai confuz.

Morgan luă apărarea copilului.

– La ce te aștepți? Și eu sunt confuză. Dar dacă i-ai spune adevărul....

– David știe adevărul. Știe că tatăl lui a fost un bărbat alb care i-a părăsit mama înainte de nașterea lui. Știe că mama lui a fost o frumoasă femeie Navajo care a murit la naștere. Și mai știe că încerc să-l adopt... și că-l iubesc.

Morgan își strânse brațele la piept.

– Știe că ești adevăratul lui tată?

Grant izbucni:

– David nu este copilul meu!

– Grant...Morgan nu-și mai găsea vorbele văzând durerea din ochii bărbatului. Îmi pare rău....eu doar...

– O să-ți spun ce trebuia să-ți spun Morgan: David nu este sânge din sângele meu, dar asta nu înseamnă mare lucru pentru mine. Va fi fiul meu în curând. Iar tu îți vei aduce contribuția în felul tău!

– Ajutorul meu? Ce mai voia de la ea?

– Da, al tău; vei semna solicitarea de adopție ca soție a mea și viitoare mamă a lui David. Eu mi-am respectat contractul, acum este rândul tău.

– Nu știu de ce-mi ceri asta. O, ce proastă am fost! Dar de ce te-aș ajuta?

– De dragul lui David. Doar pe mine mă mai are.

Morgan oftă.

– Grant, de ce nu-mi spui tot adevărul? Tot timpul am crezut că este fiul tău. Și acum...

Grant își desfăcu brațele.

– Cum aș fi putut să-ți spun? Să risc să nu te mai măriți cu mine, când aveam nevoie disperată de o soție? Nu cred că ai mai fi făcut-o.

– Ești un nemernic, Grant Lemaster! Am la fel de multe drepturi asupra acestui copil ca și tine, dacă divorțăm.

– Stai liniștită, Morgan , nu ți-l voi lăsa. Eu sunt cel care a luptat pentru el.

Oftând, Grant se așeză pe marginea patului.

– Mă aflam într-un birou federal din Ignacio, lucram la o istorie despre indienii Ute când a fost adus David. Cineva îl găsise mâncând din gunoaie și părea sălbatic. Nu l-ai fi recunoscut. Avea părul lung și murdar, era piele și os. Nu i-am văzut decât ochii aceia imenși. Șeriful mi-a spus că bunica lui murise de două săptămâni, acolo în

munți unde trăiseră. Numai că David nu este Ute, ci Navajo, așa că a trebuit să-l trimită înapoi în Arizona. Fiind corcitură, fără familie, ar fi sfârșit în vreun orfelinat. M-am împrietenit cu șeriful și l-am convins că voi avea grijă de David. Într-o săptămână, am depus dosarul de adopție. Audiența va fi luna viitoare.

– Iar eu am apărut la timp ca să-i ofer o viață stabilă de familie, interveni Morgan cu amărăciune.

El ridică din umeri.

– Cam așa ceva.

– La naiba cu tine, Grant! De ce nu mi-ai spus? De ce n-ai fost cinstit de la început? Am fi putut face ceva pentru el! Dar tu ai preferat să te folosești de mine. Ai reușit să te și strecori în patul meu!

Lacrimile îi umplură ochii.

– Și tu te-ai folosit de mine, Morgan!Aveai nevoie de un soț și de un spate puternic pentru blestematul tău ranch! Iar acum te înfurii c-am făcut uz de drepturile de soț! La naiba cu tine! Cât despre noaptea trecută, am fost acum pentru c-am vrut să fiu, te doream. Te asigur de un singur lucru, Morgan. Îl iubesc pe puștiul ăsta Și să nu faci ceva ca să mă împiedici să-l păstrez, pentru că vei regreta toată viața. Voi face orice ca să-l păstrez, Morgan.

– Orice?

– Orice, spuse Grant și ieși.

Capitolul 9

Chiar dacă nu închisese un ochi toată noaptea, Morgan coborî devreme la micul dejun. Nu avea rost să mai întârzie în pat, fără să poată dormi.

– Eu vreau doar cafea, Willa, spuse, evitând ca Grant să-i vadă ochii roșii de nesomn.

Grant însă n-o ignoră și-și așeză mâna peste mâna ei.

– Cum se face că te-ai trezit atât de devreme?

Nu spusese aceasta pe un ton dulce și Morgan observă schimbul de priviri dintre Willa și soțul ei.

La naiba! De ce voia Grant ca toți cei prezenți să știe că avuseseră un conflict? Diferența între felul cald și prietenesc cu care o întâmpinase ieri și cel de astăzi era foarte mare.

Morgan decise să nu se lase intimidată de el și-și retrase mâna.

– Am stat deja prea mult timp în pat și sunt multe lucruri de făcut la acest ranch.

– Nu cred că poți munci astăzi, Morgan.

– Pot aprecia singură dacă pot să fac ceva sau nu...

El oftă, de parcă ar fi avut de a face cu un copil recalcitrant.

– Ei bine, dacă tot insiști să faci ceva de ce nu te ocupi de înființarea registrelor contabile? Nimeni n-a avut timp de ele până acum.

Există o mulțime de facturi. Poți face ceva folositor în acest fel.

Grant ieși din bucătărie.

Morgan își bău cafeaua, reprimându-și dorința de a arunca după el cu registrele.

Cu toată cearta din seara trecută, Grant continuă să muncească, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. În ultimele două zile ajunseseră la intimitate, apoi se depărtaseră brusc, acuzându-se reciproc. Morgan nu găsea o rezolvare pentru evoluția căsătoriei lor pe timpul acestei veri. După ce bău cafeaua, Morgan se duse în încăperea pe care o destinaseră ca birou și văzu acolo munți de acte neînregistrate. Realiză cu strângere de inimă că Grant avusese dreptate.

Își petrecu două zile punând actele în ordine, completând dosarele, muncind până la epuizare ca să poată dormi noaptea.

– Cred că vom funcționa fără nici un profit până la sfârșitul lui iulie, sau chiar începutul lui august, îi spuse Grant.

– Pentru asta există fondul lăsat de tata.

– Scopul nostru a fost să intrăm cât mai repede pe profit, îi aminti el.

– Scopul nostru? repetă ea disprețuitor. Am crezut că fiecare dintre noi are propriul său scop!

– Morgan, ai uitat ca la sfârșitul verii trebuie să terminăm locul acesta? N-am putea să discutăm fără patimă? De ce trebuie să transferăm problemele noastre personale asupra problemelor ranchului? Păcat că te-ai măritat cu un om făcut din carne și oase și nu cu un robot, Morgan. Nu cu un om care mai are și suflet.

– Sufletul tău este împietrit, Grant!

– Bine, Morgan, tu ocupă-te de registre și te voi deranja doar ca să confrunt cu ce ai înregistrat.

Astfel, fiind fiecare foarte ocupat, drumurile lor nu se mai intersectară.

Noaptea, Morgan rămase trează mult timp, ascultând zgomotul făcut de mașina de scris a lui Grant. Morgan nu mai știa ce să aștepte de la viitor.

***

Într-o dimineață, Morgan auzi vocea lui Boyd, care-i explica impacientat lui Grant că fugiseră caii, după ce rupseseră gardul dinspre pădure.

– Trebuie să mergem urgent după ei, Grant.

– Vom merge, Boyd.

Și imediat, Grant a început să facă planuri.

– Merg și eu, i-a spus Morgan în loc de bună dimineața.

Boyd i-a aruncat o privire din care se vedea foarte clar că nu avea încredere în posibilitățile ei, dar Grant nu se opuse, așa că la scurt timp după ce Willa le-a pregătit tot ce le trebuia pentru drum, au pornit doar ei doi. După un drum anevoios de cel puțin opt ore, Morgan i-a cerut lui Grant să se oprească.

– De ce vrei să ne oprim? a întrebat-o el. Te dor cumva coastele rupte?

– Nu chiar, dar am obosit de atâta mers, este timpul să pornim înapoi spre casă.

– Cum să pornim spre casă, doar suntem aproape de ei?

– Vrei să spui că vom dormi aici?

– De ce nu?

– Este prea frig peste noapte!

– Nu-i nimic, avem sacii de dormit și eu te pot încălzi! Grant o sărută cu pasiune, după ce o ajută să coboare de pe cal. Morgan se trezi răspunzându-i la sărut. Nici nu realizase că ar fi trebuit să reacționeze altfel la săruturile lui, dar nu avusese timp să se gândească. Se surprinse murmurând:

– Grant, te rog, fă dragoste cu mine.... în loc să oprească toate acestea.

– Morgan, va trebui să întindem sacii de dormit, înainte de a se întuneca... apoi vom avea tot timpul....Grant o sărută ușor înainte de a se depărta.

Morgan respiră adânc, întrebându-se ce se întâmpla cu ea, că reacționa astfel în prezența acestui bărbat. Trebuia să fie mai atentă, să-și controleze emoțiile!

– Morgan, adună niște lemne pentru foc, în timp ce eu voi lega caii, îl auzi pe Grant.

Iarăși îi dădea ordine! Vechiul Grant!

Dragostea mea pentru Grant a înflorit înainte de căsătorie, se gândi ea. Chiar dacă încerc să mă depărtez de el, să-l urăsc, o singură scânteie este de– ajuns să reaprindă focul și dorința. Poate este numai dorință. Știu că nu mă iubește. A recunoscut că motivele pentru care s-a căsătorit cu mine sunt foarte diferite de ale mele.

Îl privi la distanță cum se apleacă să pună piedici cailor. Era puternic, bine făcut, denota masculinitate. Grant o făcuse să creadă în singura lor noapte petrecută împreună că o iubea. Iar ea, fiind lipsită de experiență, îl crezuse. Grant nu-i spusese c-o iubea. Desigur, nu-i spusese pentru că n-o iubea! Oftând, începu să adune lemne și toate durerile provocate de o zi de mers pe cal apărură intens. Ce ciudată era viața ei! Se afla aici în inima munților cu un bărbat care n-o iubea, dar care îi provoca senzații greu de explicat!

Grant îi întrerupse gândurile.

– Doar asta ai adunat, Morgan? Nu va dura decât o oră un foc făcut cu ele. Vino să mai căutăm, iubito.

Iubito? Inima începu să-i bată nesperat de tare... apoi se domoli, știind că era minciună.

Împreună reușiră să facă un foc decent, ca să suporte mai ușor noaptea rece de munte. Au mâncat cu poftă amândoi, apoi pe sacul ei de dormit aflat în fața luminilor jucăușe ale focului, Morgan s-a odihnit în timp ce Grant a stat rezemat de un colț de stâncă. Ea a stat ghemuită astfel ca un arc. Nu au vorbit. Erau singuri în acest decor și avea fiecare nevoie de această noapte pentru căldură, protecție... poate și pentru dragoste.

Când și-au terminat sanvișurile cu șuncă făcute de Willa, ibricul începuse să fiarbă pe foc.

Grant s-a ridicat brusc și a învelit-o cu sacul lui de dormit, atingându-i ușor obrazul.

– E mai bine acum?

Morgan a încuviințat și și-a ridicat spre el ochii de culoarea mahonului, ba chiar i-a și zâmbit. Privindu-l și-a dat seama cât este de dorită. Trebuia să-i dea cel mai mic semn...Dar oare voia să-și testeze emoțiile din nou? Voia să se mai implice o dată într-un act de dragoste cu el? Morgan se simțea prinsă într-o vrajă.

După ce a pregătit două cești de ciocolată fierbinte, Grant i-a întins și ei una, apoi s-a așezat lângă ea. A adunat în jurul lor sacii de dormit. Umerii și coapsele li se atingeau, iar Morgan îi simțea brațul cald când ridica ceașca la gură.

Dar de ce naiba se simțea așa de tensionată și nu scotea o vorbă? Avea atâtea să-i spună lui Grant! Știa atât de puțin despre acest bărbat neobișnuit cu care se măritase! Mica lor lume era luminată doar de flăcările focului, iar ea se simțea atrasă de căldura care radia din trupul lui.

Încercă să deschidă discuția:

– Grant... Grant se întoarse spre ea, privirea lui zăbovi pe buzele ei, apoi urcă spre ochii în care ardea dorința.

Grant o sărută, înainte să termine ce începuse.

– Te rog, Morgan, nu încerca să negi ce este între noi... să lăsăm deoparte orice diferend, Morgan...

O, cât ar fi vrut ea să uite cuvintele grele rostite de amândoi! Grant îi strivi buzele, iar ea, răspunzând propriilor dorințe sălbatice, desfăcu brațele să-l primească... Vino la mine, micuța mea Morgan, o să-ți țin cald...

O, cât îi era de greu să raționeze când îi simțea trupul, când îi vorbea....Oare îi va fi posibil să-l facă s-o iubească?

Grant îi șopti:

– Morgan, te doresc....

Ea încercă în zadar să se împotrivească:

– Grant, nu trebuie....

– Nu trebuie? Dumnezeule, Morgan, sunt soțul tău! Morgan, nu te împotrivi! Te doresc... mă dorești și tu...

Avea dreptate, admise ea. Se lăsă dezbrăcată de toate lucrurile pe care le pusese ca să se apere de frig, dar când ajunse la acei blugi foarte strâmți, Grant se simți depășit.

– Ar fi mai bine să mă ridic în picioare, spuse ea. Dar ar fi prea ușor.

Grant reușise să-i scoată și ultima piesă de rezistență.

– Acum, este rândul tău să te dezbraci, îi spuse ea. Astfel vom îngheța amândoi.

– Mă voi asigura că n-o să îngheți, micuțo, o liniști Grant. Haide să intrăm în sacul de dormit, unde te asigur că nu-ți va mai fi frig.

Morgan se strecură în sacul de dormit, iar Grant o urmă. Acolo o prinse în brațe. Morgan îl sărută.

– Și tu mă dorești, iubito? o întrebă el.

– O, da! Dar nu numai că te doresc, Grant, vreau să mă și iubești.

După ce făcură dragoste, Grant o strânse la pieptul său:

– Te-ai încălzit de– ajuns, iubito? Morgan, vezi ce-am pierdut cu certurile astea interminabile? Știi, mă chinuie o întrebare.

Ea îl opri.

– Grant, am crezut că toate s-au lămurit.

– Nu, problema asta n-a fost încă elucidată.

Morgan îl privi, intrigată:

– Ce s-a întâmplat, Grant?

El o privi cu gravitate:

– Cine este Andre?

Ea începu să râdă.

– Cum ai aflat numele ăsta? Este... nimeni.

– Cred că este cineva din trecutul tău. Cât de important este pentru tine? Când erai bolnavă, i-ai rostit numele de multe ori. Am crezut c-a fost iubitul tău, dar...

– O, nu, Grant, n-am mai avut un iubit înainte de tine. Ea trase aer în piept. Se gândi că ar fi trebuit să-i spună de Andre. Acum părea momentul potrivit, când se afla în brațele lui. Pe Andre l-am cunoscut în Europa și am avut impresia că-l iubesc. Era un bărbat foarte atrăgător și...

– Morgan, te rog...

– Voiam doar să știi... Morgan începu să-i explice: Andre m-a convins că mă iubește, dar era foarte egoist și brutal, nu semăna deloc cu tine, Grant, așa că în prima noastră noapte împreună am plâns mult. După aceea, am descoperit că era căsătorit! Am fost foarte dezamăgită, m-am simțit folosită și manipulată. Am plecat la Amsterdam unde am locuit la niște prieteni ai familiei mele și acolo am primti vestea morții tatei.

– Și te-ai întors acasă tristă că ți-ai pierdut tatăl și ai dat peste acel testament nedrept.

– Exact. Testamentul spunea că dacă nu mă căsătoresc sau ranchul nu devine profitabil într-un an, îl voi împărți cu frații mei. Dar eu am fost prea încăpățânată și prea mândră ca să las să se întâmple asta. Ranchul este singura proprietate pe care mi-a lăsat-o tata. Am decis să fac totul ca să-l păstrez. Iar Adam mi-a promis ajutorul, dar știi ce s-a întâmplat... și atunci, ai apărut tu în viața mea. Trebuie să-ți mărturisesc că la vremea aceea eram convinsă că tata m-a urât teribil și începusem să urăsc și eu toți bărbații. Chiar și pe tine. Dar am realizat că am nevoie de ajutorul unui bărbat și sunt fericită, Grant, că te-am ales pe tine.

– Și eu sunt la fel de fericit, micuțo.

– Acum, este rândul tău, Grant.

Unde ai crescut? Și ce ai făcut în anii în care eu am fost în Europa?

– Acumulam experiență creativă pentru scrierile mele, iubito, murmură el.

– Haide, Grant, vreau adevărul.

– Am fost crescut de bunici, la Boulder. Am plecat de acasă la optsprezece ani și am ajuns la Nam. Când m-am întors, bunicii muriseră. Am început să scriu ca să-mi câștig existența. Apoi, m-a sunat un fost coleg invitându-mă la schi. Și-a rupt piciorul și ... restul îl știi!

Morgan începu să râdă.

– Da, îl știu. O nebună ți-a cerut să te însori cu ea. Acum, spune-mi despre scrierile tale. Ce scrii de-ți ia atâta timp? Te-am auzit lucrând noaptea târziu.

Morgan nu îndrăzni să-i spună că noaptea stătuse adesea cu ochii deschiși ascultând țăcănitul mașinii lui de scris din camera alăturată.

– Scriu un roman fluviu, o lămuri el, sărutând-o.

– Grant... mă întreb, nu cumva scrii despre... noi?

– Despre tine? el începu să râdă. Nu, micuțo. Tu faci parte din viața mea privată. Ești prea specială ca să te împart cu cei care vor citi romanul.

– Nu înțeleg cum poți lucra toată noaptea după o zi plină de muncă la ranch.

Grant îi luă mâna și și-o duse în dreptul inimii.

– Nu mă aștept să înțelegi, Morgan, dar aș vrea să știi că atunci când scriu, nu simt oboseala.

Scrisul este viața mea, Morgan, nu pot renunța la el.

– Grant... începu ea.... continui să scrii ca să devii independent? Ca să poți pleca de aici?

– Ce idei ciudate , ai!

– Nu mă părăsi, Grant, te rog...

Grant o strânse la piept.

– Cum aș putea să te părăsesc, iubito? Te doresc, am nevoie de tine. Voi fi aici atâta timp cât vei avea nevoie de mine, micuțo.

***

Se iviră zorii, iar Morgan se întinse în sacul de dormit.

– Morgan, trezește-te, auzi vocea lui Grant.

Ea zâmbi leneș.

– Morgan, i-am găsit! Vocea lui Grant se auzea de undeva de aproape, dar nu era chiar lângă ea. Trezește-te, micuțo! Cum îndrăznise s-o lase singură, să-i fie frig în sacul de dormit?

Morgan scoase capul din sacul de dormit, realizând că vocea lui Grant se auzea dinspre locul unde legaseră caii.

– I-am găsit, Morgan, repetă el, sunt pe o pajiște la vreo cinci mile de aici!

Brusc, ea își aminti că scopul micii lor excursii în munte fusese să găsească animalele care fugiseră de la ranch. Dar cui îi păsa de cai în dimineața asta? Era prea devreme. Morgan nu suporta gândul că trebuia să iasă goală din sacul de dormit. Afară era foarte frig, i se vedea chiar și respirația condensându-se. Rămase nemișcată până îl auzi pe Grant apropiindu-se.

– Morgan, te-ai trezit? Grăbește-te !

– Nici măcar nu primesc o ceașcă de cafea înainte de a mă îmbrăca? ripostă ea.

Grant fu foarte ferm.

– Nu avem timp de pierdut cu cafeaua. Dacă nu ne grăbim, îi pierdem din nou. Iubito, nimeni nu și-ar dori mai mult ca mine să rămână aici mai mult, timp, dar trebuie să ne grăbim. Mă duc să-ți aduc caii, draga mea!

– Să ne aduci caii! îl corectă ea.

– Bine, să aduc caii noștri și să ne întoarcem la ranch.

Găsiră iepele păscând într-o poieniță. În mijlocul lor se afla armăsarul care le făcuse să fugă din ranch. Își ridică încet capul la vederea lui Grant. După ce-și flutură coada porni în galop spre panta din fața lor. Necheză pentru ca iepele să-l urmeze.

Grant puse repede frâul pe iapa care le conducea pe celelalte, iar Morgan se ocupă de restul cailor, pe care îi mână departe de poiană.

Astfel le trecu ziua, mânând iepele spre ranch. Ajunseră după– amiaza, târziu.

Willa îi întâmpină bucuroasă:

– Totul e bine?

– Bine, dar avem nevoie de mâncare apă, cafea tare și odihnă.

– Grant... începu Willa.

– Ce este ,Willa, pari...

– Cel ce se ocupă de cazul lui David a venit aici, în lipsa ta.

– Și l-a luat pe David? Unde este?

– Femeia a venit ieri pe la ora două. Mi-a pus multe întrebări.

– David unde este? repeta Grant. L-a luat?

– Nu, este la ranchul vecin, se joacă. Grant, mi-a pus întrebări, insistă Willa. Voia să știe dacă-l lași mereu cu mine...

Grant își pierdu răbdarea.

– Ce naiba vrea cu întrebarea asta? răcni Grant furios. Trebuia să iau copilul cu noi în sălbăticie? Ce naiba crede despre noi? I-ai spus că avem grijă de el?

Femeia încuviință.

– Sigur. I-am spus că-l iei cu tine întotdeauna, că este prima dată când îl lași cu noi peste noapte.

– Și la cununie l-am luat cu noi, completă Morgan.

– Are dreptate, nici lună de miere n-am avut... și ce-a mai întrebat?

– Nimic, în rest a discutat cu David.

– Cu David? Despre ce?

Ezitând, Willa spuse:

– Nu știu, Grant. M-am dus la bucătărie. Dar David a părut fericit tot timpul cât a discutat cu ea. Înainte de a pleca, i-am spus că tu și Morgan îl iubiți mult.

Grant răsuflă ușurat.

– Mulțumesc, Willa. Așa și este; îl iubim mult. Iar acum, lăsați-mă sunt obosit și îngrijorat.

Dimineața când se trezi, Grant îi spuse lui Morgan:

– Mă duc la avocatul meu.

Morgan, încă somnoroasă, îl privi nedumerită. Se ducea să-și pregătească plecarea? Voia să plece acum când erau atât de aproape de deschiderea ranchului? Acum când începuseră să aibă o relație normală? Voia să-l ducă pe David departe de aceste locuri?

***

După masă, Grant se ocupă ca de obicei de fiul său. După ce se jucară, citiră și mâncară, Grant îi făcu baie, îl

culcă, apoi veni în camera lui Morgan. Ea făcuse duș și-și usca părul lung; era îmbrăcată într-un dezabie transparent, bleu, și rămase ca vrăjit în mijlocul încăperii când o văzu.

– Când termini, vreau să discutăm, Morgan. Și te rog să îmbraci ceva, un capot.

– Ce s-a întâmplat, Grant? îl întrebă ea oprindu-se din pieptănat. De ce reacționezi atât de ciudat?

– Mi-e greu să-ți vorbesc când ești atât de tentantă, iubito. Ești atât de frumoasă!

Morgan îmbrăcă în grabă capotul, spunând:

– Te ascult.

– După cum ți-am spus, vreau să discut cu avocatul meu și am nevoie de ajutorul tău, Morgan. Va trebui să lăsăm la o parte orice diferend și să arătăm o viață fericită de familie. Tu și locul acesta sunteți șansa mea de a-l adopta legal pe David. Asistenta socială se va întoarce. Va veni tot așa, neanunțată. Dacă vor suspecta că este o căsătorie aranjată, sau...

– Așadar, din acest motiv ai acceptat căsătoria? Nu ți-a păsat nici un moment de sentimentele mele!

– Morgan, am muncit ca un sclav toată vara la ranchiul acesta. E adevărat că n-am terminat munca încă, dar în câteva zile totul va fi gata pentru primirea oaspeților.

-Iar eu ți-am încălzit până și patul!

Lasă-mă să-ți reamintesc, Grant Lemaster, că în contractul de căsătorie nu era scris că trebuie să te și iubesc.

– Morgan!

– Oricum, voi face ce-mi ceri, dar nu pentru tine, ci pentru David pentru că și eu țin foarte mult la el! Te voi ajuta să devii legal tatăl lui. Și nu va trebui să te mai culci cu mine ca să obții asta.

Capitolul 10

În cele din urmă, sosi și ziua deschiderii ranchului pentru public. Pentru cei din jur, Grant și Morgan erau un cuplu minunat, care se iubea. Se vedeau mereu sărutări, cuvinte de dragoste, râsete. Dar când rămâneau singuri, Grant dispărea mereu în cameră ca să lucreze.

Morgan ajunse să-și dorească să nu-l fi alungat din patul ei. Simțea nevoia atingerilor lui, a sărutărilor, a cuvintelor de mângâiere, dar nu mai primea nimic din toate astea. De câte ori nu avu pornirea de a intra în cameră la el, să-i spună că nu-i păsa dacă n-o iubea cu adevărat, invitându-l să vină s-o țină în brațe?

– Grant, a venit din nou femeia aceea cu cazul lui David, îi spuse Willa.

– Sunt Cora Whitefeather, se auzi glasul femeii. Dumneata trebui să fii Grant Lemaster.

– Morgan, strigă Grant. A venit doamna care se ocupă de cazul lui David.

Morgan apăru imediat împreună cu David, cu care se jucase până atunci. După ce se făcură prezentările, Grant îi spuse lui Morgan:

– Îi voi arăta doamnei grajdurile și țarcul animalelor, în timp ce tu ne vei pregăti cafeaua, ca o soție bună ce ești. Ne vom întoarce să discutăm.

– Sunt foarte preocupată de soarta acestui copil, începu Cora. N-a avut copilărie, după moartea bunicii sale. Are nevoie de grijă deosebită și de educație pentru a se integra în lumea reală; a trăit izolat în munți.

– Cora, eu sunt gata să accept orice provocare în ceea ce-l privește pe David. Fac orice ca să fie fericit.

– Te cred, Grant. Mi-a plăcut ce-am văzut până acum și chiar asta voi spune în fața Consiliului Tribal Navajo, care m-a trimis aici.

Nu cred că vor fi probleme cu adopția. Iar acum trebuie să plec, pentru că mă așteaptă drum lung.

După plecarea asistentei, Grant o prinse în brațe pe Morgan.

– Ai auzit, Morgan? Totul merge bine! Îți mulțumesc!

Cu aceste cuvinte, el se întoarse și dispăru.

La naiba cu tine, Grant Lemaster! murmură Morgan cu lacrimi în ochi.

***

Soarele apusese când Morgan se întoarse acasă. Primul lucru pe care-l văzu fu mașina lui Grant cu portierele și portbagajul deschise, de parcă aștepta să fie încărcată. Plecau așa de repede? Morgan intră încet în casă. David era extrem de fericit și sărea prin casă ca un greiere.

– Morgan, vii cu noi în California? O să fie așa de frumos!

Inima lui Morgan se strânse la auzul acestei vești, poate cea mai tristă din viața ei. Încercă să nu izbucnească în plâns.

Grant îi evita privirea.

Brusc, Morgan găsi puterea de a-l înfrunta.

– Grant....nu face asta... nu lua copilul de aici... eu îl iubesc...

Grant continua să-i evite privirea.

– Morgan, ai știut că va veni și clipa asta...

– Uiți că și mie mi s-a încredințat custodia lui David? Dacă faci asta, te dau în judecată.

– Sper să nu chinuim copilul în felul ăsta, mormăi Grant.

Morgan dispăru câteva clipe, apoi reveni aducându-i inelul.

– Te rog să-l primești înapoi, nu exprimă sentimente. Legenda pe care ai invocat-o era una mincinoasă.

Privirile li se întâlniră, pline de tristețe.

– Păstrează-l, Morgan, legenda nu minte, i-a fost dăruit soției mele. Ține-l ca amintire a dragostei mele, micuțo.

– Ce încerci să-mi spui, Grant?

– Că te iubesc, Morgan Lemaster. Mărturisesc că nu aveam de gând să mă îndrăgostesc de tine, dar așa s-a întâmplat.

– De ce nu mi-ai spus niciodată că mă iubești?

El oftă.

– Pentru că nu mi-ai dat niciodată ocazia s-o fac.

– Dar eu ți-am spus vreodată cât de iubesc? Am crezut că nu ai sentimente pentru mine și atunci mi-au venit acele idei stupide cu dormitoarele separate. N-am vrut să te mai forțez să te culci cu mine.

– Să mă forțezi?

Grant începu să râdă.

– Am fost doi proști, Morgan! Am pierdut atât de mult, certându-ne, stând despărțiți... iar eu te iubeam ca un nebun!

– Mi-ai lipsit mult, Grant, șopti Morgan.

El o prinse în brațe și o strânse la piept.

– Grant, te iubesc atât de mult! Nu mă părăsi!

– Cum să te părăsesc, Morgan? Vom merge cu David la Los Angeles, pentru că i-am promis o mică excursie, iar la întoarcere ne reluăm viața, ca un cuplu obișnuit.

Sfârsit